

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קרן שמיר עוז
המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אבי עמירם

הנאשם

הכרעת דין:

א. רקע כללי:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הפורש יריעה רחבה של אירועים, שאירעו מחוץ לישראל ובישראל, החל בחודש דצמבר 2013 ועד למעצרו של הנאשם, עם הגעתו לישראל, ביום 1.11.14. הנאשם, שהינו אזרח ישראלי, התגורר בתקופה הרלוואנטית מחוץ לישראל, במקסיקו.

¹ הכרעת הדין ניתנה ביום 17.2.16. הכרעת הדין מפורסמת היום, תוך השמטת אזכורי שמו של הנאשם והחלפתם בכינוי "פלוני", והכל בהתאם לאמור בהחלטה מיום 13.3.16. לשם בהירות, המקומות בהם הוחלף שם הנאשם בגוף הכרעת הדין מצוינים בסוגריים מרובעים [].

עוד יצוין כי פרטיו המזהים של המתלונן הינם חסויים, וזאת בהתאם להחלטה שניתנה בזמנו במסגרת הליכי המעצר. לפיכך, בכל הציטוטים שבהכרעת הדין, בהם מוזכר שם המתלונן, הוחלף השם בכינוי "המתלונן". כמו כן, אין בהכרעת הדין אזכור פרטים מזהים אחרים של המתלונן, ובהם השכלתו ותפקידו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

2. כעולה מעובדות כתב האישום, הכולל שלושה אישומים, הנאשם הואשם לפניי בשתי פרשות-עבירה נפרדות:

הפרשה הראשונה (אישום 1 ואישום 2 שבכתב האישום), היא "פרשת הסחיטה". פרשה זו החלה בחודש דצמבר 2013, עת יצר הנאשם קשר באמצעות מחשב עם המתלונן, אשר התגורר בארץ ועבד בחברת "איי אונליין קפיטל בע"מ" (להלן – החברה או איי אונליין). על פי האמור בעובדות כתב האישום, הנאשם ביצע עבירות מחשב ופגיעה בפרטיות כלפי המתלונן (אישום 1) ולאחר מכן סחט באיומים הן את המתלונן והן את החברה (אישום 2), אגב קשירת קשר עם צד שלישי. יוטעם, כי מעשי הסחיטה האמורים לא הושלמו, במובן זה שבסופו של דבר לא קיבל הנאשם את התמורה אותה ביקש לקבל.

הפרשה השנייה (אישום 3 שבכתב האישום), היא "פרשת פרסומי התועבה". פרשה זו עניינה, על פי האמור בעובדות כתב האישום, בהפצת פרסומי תועבה פדופיליים, על ידי הנאשם, בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2014.

3. הנאשם שהה מחוץ לישראל בכל התקופה הרלוואנטית לכתב האישום. ואולם, חרף עובדה זו העבירות מושא פרשת הסחיטה הינן בגדר "עבירות פנים", כמשמעותו של מונח זה בהוראות פרק ג' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן – חוק העונשין), משום שהן בוצעו בחלקן בישראל. לפיכך לא מתעוררת שאלה בעניין תחולת המשפט הישראלי על עבירות אלה. להבדיל, בעניין העבירה מושא פרשת פרסומי התועבה מוסכם על הצדדים כי מדובר ב"עבירת חוץ". לפיכך יש להידרש לשאלת תחולת המשפט הישראלי על עבירה זו, אשר תידון במסגרת הדיון בפרשה הנ"ל.

(1) עובדות כתב האישום:

4. עובדות כתב האישום פורשות כאמור יריעה רחבה של אירועים. עיקרן הוא כלהלן:

אישום 1:

- עובר ליום 23.12.13 יצר הנאשם קשר עם המתלונן ושוחח עמו בצי'אט (ממשק לשיחות טקסט) של אתר וואלה (walla.co.il). הנאשם, שסבר לגרסתו כי המתלונן מסתתר בשיחות מאחורי זהות בדויה, ערך תוכנה שייעודה תיעוד נתונים אודות פעולות שמבצע משתמש במחשב (פעולות כגון הקלדות, צילומי מסך ועוד) ושליחתם למחשב אחר אשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

הוגדר על-ידו. הנאשם יצר קובץ הפעלה מהתוכנה אותה ערך, ובהמשך החדיר את התוכנה שערך למחשבו של המתלונן, ללא ידיעתו, באמצעות קובץ ששלח אליו.

- באמצעות התוכנה שערך ושלח, קיבל הנאשם למחשבו, מתוך המחשב של המתלונן, מידע רב אודות המתלונן ובכללו פרטים אישיים רבים. בין השאר קיבל הנאשם את שם המשתמש והסיסמא של תיבת הדואר האלקטרוני של המתלונן בחברה. בעזרת נתונים אלה חדר הנאשם לתיבת הדואר האלקטרוני של המתלונן והוריד ממנה כחמישים קבצים של החברה.
- במעשים אלה, כך על פי הנטען בכתב האישום, ערך הנאשם תוכנה באופן שהוא מסגלה לגרום שיבוש למחשב, כדי לגרום שלא כדין שיבוש למחשבו של המתלונן, ואף העביר למחשב זה את התוכנה אשר סוגלה כאמור.
- הנאשם הואשם אפוא, באישום 1, בעבירה של עריכת נגיף מחשב ובעבירה של העברת נגיף מחשב למחשב של אחר, לפי הוראות סעיף 6(א) וסעיף 6(ב) לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995 (להלן – חוק המחשבים). עוד הואשם הנאשם, באישום זה, בעבירה של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי הוראות סעיף 5 לחוק המחשבים, ובעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי הוראות סעיף 5 בצירוף סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות).

אישום 2:

פניות הנאשם למתלונן:

- ביום 23.12.2013 פנה הנאשם באמצעות דואר אלקטרוני אל המתלונן, תוך שהוא מסתיר את זהותו האמתית ואת זהות המחשב ממנו התקשר באמצעים טכנולוגיים מתוחכמים. בהודעה, אשר נכתבה בשפה האנגלית ונחתמה בשם "anonX", ציין הנאשם, כי הקבוצה בה הוא חבר עקבה מזה חודשים רבים אחר פעילות המתלונן – ובכלל זה פעילות מחשבים, טלפונים סלולריים, חשבוניות דואר אלקטרוני, רשתות חברתיות ועוד – ואספה מידע רב אודותיו הכולל לוגים, תמונות, דו"חות מאתרים שונים ועוד, המצביעים לדברי הנאשם על כך שהמתלונן הינו פדופיל (לשם קיצור יכונה הודעות הדואר האלקטרוני להלן – ההודעות).
- הנאשם דרש מהמתלונן להעביר, בתוך 72 שעות, סך של 300 ביטקוין (Bitcoin – אמצעי תשלום ממוחשב. הסך הנ"ל היה שווה ערך, באותה העת, לכ-200,000 דולר (ארה"ב)),

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

וזאת לחשבון ביטקוין שצוין בהודעה. בנוסף, הנאשם דרש מהמתלונן לחדול ממעשיו הקשורים לניצול ילדים, ואיים על המתלונן כי אם לא ייענה לדרישותיו יפורסמו ברשת האינטרנט שמו ותמונתו, והמידע אודותיו יישלח ל-FBI, לאינטרפול, למשפחתו ולחבריו הקרובים. להוכחת דבריו ולהגברת האיום צירף הנאשם להודעה תמונות חושפניות של המתלונן, רשימת כתובות דואר אלקטרוני של אנשי קשר שלו וכן פרטים אישיים רבים וביניהם מספר חשבון הבנק של המתלונן, מספר דרכון, מספר כרטיס אשראי, מספר ביטוח לאומי, כתובת מגוריו ושם מקום עבודתו.

- ביום 25.12.2013 שלח הנאשם למתלונן הודעה נוספת, בה הציג דוגמת מכתב אותו איים לשלוח למכריו ביום המחרת כמובטח בהודעתו הראשונה. להוכחת רצינותו צירף הנאשם להודעה זו רשימה נוספת של עשרות אנשי קשר של המתלונן, אליהם איים לשלוח מכתב דוגמת זה.
- ביום 26.12.13, בחלוף 72 השעות שהקציב להיענות לדרישתו הכספית, שלח הנאשם למתלונן הודעה נוספת אליה צירף צילום מסך, לטענתו מתוך מחשבו של המתלונן, המדגים לדבריו את המידע שברשותו בנוגע למעשיו הפליליים של המתלונן. הנאשם חזר על איומיו לשלוח את הצילום ומידע רב נוסף ל-FBI, לאינטרפול, למשפחתו ולחבריו של המתלונן, אם לא ישנה האחרון את דעתו ויענה לדרישותיו.

פניות הנאשם לחברה:

- משלא נענה על ידי המתלונן שלח הנאשם, ביום 27.12.13, הודעה לבעליה של החברה (ד"ר מיכאל גולן. להלן גם – הבעלים), עם העתק למתלונן. בהודעה יידע הנאשם את הבעלים בדבר פרצת אבטחה חמורה במחשבי החברה, אשר נגרמה לדבריו בעקבות מעשיו של המתלונן. הנאשם ציין במכתב כי פרצת האבטחה גרמה לדליפת קבצים רגישים ומאגרי מידע של החברה ואף צירף רשימת קבצים שדלפו כדוגמא. לאחר ששלח את ההודעה לבעלים שלח הנאשם הודעה נוספת למתלונן, בה חזר על דרישתו לתשלום 300 ביטקוין. הנאשם איים על המתלונן, כי אם לא יענה לדרישתו הוא יחשוף את מעשיו בפני הבעלים ואף ידרוש מהם את הכסף, דבר שיוביל, להערכת הנאשם, לפיטוריו של המתלונן.
- לאחר שפניותיו למתלונן ולבעלים לא נענו, פנה הנאשם, ביום 2.1.14, בהודעה למנכ"ל החברה (מר יואב ליבל. להלן – המנכ"ל) בשפה העברית, תוך שהנאשם חותם בשם "סוזי". בפנייתו זו טען הנאשם כי בידיו מידע רב שממנו עולה חשד כי המתלונן עוסק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בצפייה ובהפצה של פורנוגרפיה הכוללת קטינים. הנאשם הוסיף וציין כי במהלך איסוף המידע על המתלונן נאסף גם מידע רגיש על החברה – מסדי נתונים של לקוחות, מספרי חשבונות, עמלות, תכניות, פקסים ועוד – שלטענתו יכול ליצור נזקים בעשרות מיליוני ₪ לחברה, אם ייפול לידיים הלא נכונות או יתפרסם בפומבי. הנאשם דרש ממנכ"ל החברה "תרומה" כספית, בתמורה לאי פרסום החומר שברשותו, ואף ציין כי פנה כבר למספר עיתונאים שהביעו לדבריו עניין רב בחומר.

- לאחר שגם פנייתו זו לא נענתה פנה הנאשם שוב, ביום 4.1.14, לבעלים ולמנכ"ל גם יחד, ואיים כי ימכור את קבצי החברה שבידיו לחברות שונות, אשר לדבריו כבר הביעו עניין בהם, אם לא ייענו לדרישותיו עד ליום 5.1.14. בשעה 08:00 בבוקר. בהמשך אותו היום שלח הנאשם למתלונן הודעה נוספת בה חזר על איומו לפרסם למחרת את החומר שברשותו הכולל תמונות של המתלונן, צילומי מסך, לוגים, תכתובות דואר אלקטרוני וציאטים, וכן הזכיר את נכסי החברה שברשותו אותם איים למכור.
- ביום 5.1.14 השיב המנכ"ל לנאשם בהודעה וביקש זמן נוסף על מנת להעריך את היקף הנזק שעלול להיגרם לחברה, אם יממש הנאשם את איומיו, ואת שוויו של המידע אשר בידיו. מאז ועד מעצרו של הנאשם, ביום 1.11.14, ניהל הנאשם התכתבות עם המנכ"ל, אשר כללה מאות הודעות, במטרה לסכם את סכום כספי הסחיטה שתשלם החברה ואת אופן העברתם לידי הנאשם. דרישת התשלום המרבית של הנאשם עמדה על 3,000,000 ₪ (אם כי בסופו של דבר הסכים הנאשם להסתפק בסך של 1,500,000 ₪).
- במועד שאינו ידוע במדויק, עובר ליום 11.2.14, קשר הנאשם קשר עם עו"ד גיא לפבר, חברו מילדות (להלן – מר לפבר), במטרה להטיל אימה על המנכ"ל כדי להניעו להעביר לידיהם את כספי הסחיטה. החל מיום 11.2.14 שימש מר לפבר כמתווך בין הנאשם לבין המנכ"ל ובמסגרת זו עסק בניסוח הסכם למראית עין שנועד להסדיר את גובה, מועד ואופן העברת כספי הסחיטה מידי החברה לידי הנאשם (למעשה מדובר בשני הסכמים, "הסכם שירותי ייעוץ" ו"הסכם נאמנות", וכן "כתב הוראות לנאמן". להלן ביחד – ההסכם עם החברה). מר לפבר היה אמור לשמש, על פי ההסכם, כנאמן.
- הנאשם הואשם אפוא, באישום 2, בשתי עבירות סחיטה באיומים (האחת כלפי המתלונן והשנייה כלפי החברה), וזאת לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין. בנוסף הואשם הנאשם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי הוראות סעיף 499 לחוק העונשין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

אישום 3:

- בימים 5.9.14, 30.9.14, 2.10.14 ו-3.10.14, בעת ששהה מחוץ לגבולות מדינת ישראל, השתמש הנאשם בתוכנת סקייפ (תוכנה להעברת מסרים מידיים) לצורך עריכת שיחות טקסט עם שני משתמשים שונים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, ושוחח עמם שיחות מיניות, בעלות אופי פדופילי.
- במהלך השיחות עם שני המשתמשים האמורים, שלח להם הנאשם 34 קישוריות (לינקים) שונות לאתרי אינטרנט המכילים קבצי תמונות שבהן נראות ילדות, בעירום מלא ובעירום חלקי, המקיימות יחסי מין עם בגירים.
- הנאשם הואשם אפוא, באישום 3, בעבירה של פרסום והצגת תועבה שבה דמותו של קטין, לפי הוראות סעיף 214(ב) יחד עם סעיף 15 לחוק העונשין (להלן לשם קיצור תכונה העבירה גם – פרסום תועבה). לשם קיצור דומה יכונה להלן תמונות פורנוגרפיות פדופיליות – תמונות תועבה).

תשובת הנאשם לאישומים: (2)

5. הנאשם השהה את מתן תשובתו לאישומים מטעמים שונים ומשונים, שאין צורך לפרטם כאן (ר' למשל הפירוט בהחלטה שבעמ' 12 לפרוטוקול)². בנסיבות אלה – וכאשר אין בדין חובה על נאשם ליתן תשובה לאישומים נגדו – שמיעת הראיות בתיק זה החלה, בהתאם למועדים שנקבעו מראש, עוד בטרם ניתנה התשובה לאישומים.
 6. רק בשלב מאוחר יותר, ולאחר תחילת שמיעת הראיות, הגיש ב"כ הנאשם תשובה בכתב לאישומים (ר' במסגרת בקשה מס' 22). עם זאת, תשובה זו כללה הכחשה כללית וגורפת של כל עובדות כתב האישום בלבד, ללא התייחסות ספציפית כלשהי לאירועים הנטענים בו, כך שלא היה בה כדי לסייע למיקוד הדיון.
- בנוסף, התשובה לאישומים כללה עתירה לפסילת הודעות הנאשם, כמו גם תוצרי העימות שנערך בין הנאשם לבין מר לפבר, וזאת הן בטענה שנשללה מהנאשם זכותו היסודית להיפגש עם עורך-דינו ולהיוועץ עמו (להלן – זכות ההיוועצות), והן בטענה שההודעות נגבו תוך פיתוי והשאה, בכך שנאמר לנאשם על ידי חוקרי המשטרה כי עדיף לו שלא להמשיך ולהתכחש לעובדות.

² לעניין ההפניות לפרוטוקול יש להעיר, כהערה טכנית, כי במספור עמודי הפרוטוקול בישיבות השונות נפלה תקלה, כך שנוצרה חפיפה במספור חלק מעמודי הפרוטוקול.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

7. נוכח השלב המאוחר בו הועלתה הטענה נגד קבילות הודעות הנאשם, ממילא לא נערך משפט זוטא, וטענות הנאשם בעניין זה עלו רק במהלך חקירותיהם הנגדיות של חוקרי המשטרה. יחד עם זאת ייאמר מיד כי – על אף העמדה העקרונית הנ"ל של ההגנה – הרי שבמהלך עדותו לפני שבת הנאשם והודה בפה מלא בכל אותן העובדות שבהן הוא הודה בחקירותיו במשטרה. ברי, אפוא, כי לא התעוררה במקרה דנא שאלה ממשית בעניין קבילות אמרות נאשם. הלכה למעשה הטענה אף נזנחה בסיכומי ההגנה ובמקומה הועלו טענות שונות ל"הגנה מן הצדק", בין השאר בשל כשלי חקירה נטענים, לרבות בגין פגיעה בזכויותיו של הנאשם במהלך גביית הודעותיו.

(3) הראיות שהובאו לפני בית המשפט וצמצום יריעת המחלוקת העובדתית:

8. במסגרת שמיעת הראיות – ועל רקע היעדר תשובה מטעם הנאשם ולאחר מכן הכחשה כללית וגורפת של כל עובדות כתב האישום – פרשו לפני שני הצדדים יריעה ראייתית רחבת היקף במיוחד. מטעם המאשימה הוגש תיק מוצגים ובו עשרות רבות של מוצגים, הכוללים מאות רבות של עמודים מודפסים, ובנוסף חומרי מחשב בהיקף ניכר. כמו כן העידו לפני מטעם המאשימה מספר לא מבוטל של עדים: המנכ"ל, הבעלים ד"ר גולן, מר לפבר והמתלונן, וכן מספר חוקרי משטרה נוספים; שכולם נחקרו בחקירות שכנגד מקיפות. אף מטעם ההגנה הוגש תיק מוצגים וכן העידו הנאשם ומומחה מטעמו.

9. ואולם, חרף היריעה הראייתית הרחבה שנפרשה כאמור בבית המשפט, בסופו של יום – ובפרט נוכח גרסת הנאשם במסגרת עדותו לפני – גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים התגלה כמצומצם יחסית. הלכה למעשה הודה הנאשם בעדותו בחלק משמעותי מהעובדות המהותיות לאישומים 1 ו-2, ואף בכמה עובדות שהינן מהותיות לאישום 3, הגם שאת ביצוע העבירה מושא אישום 3 הכחיש הנאשם נמרצות, מכל וכל. הודאתו של הנאשם בעובדות המפלילות אותו היתה אמנם חלקית, בחצי פה ולעולם תוך ניסיון ליתן הסבר מגמד או אף בלתי פלילי לחלוטין לעובדות אלה, אך בשורה התחתונה הביאה ההודאה לצמצום גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים; וזאת אף לפי האמור בסיכומי ההגנה.

10. לא למותר להוסיף, בהקשר זה, כי בסופו של יום גם הסתבר כי חלק משמעותי מהעובדות המהותיות אף אינו יכול להיות שנוי במחלוקת של ממש, שכן הן מתועדות כדבעי בהודעות דואר אלקטרוני שנשמרו, כמו גם במסמכים נוספים ואף בתיעוד מזמן אמת של השיחות שנערכו בין מר לפבר לבין המנכ"ל. הטעם לתיעוד נרחב זה נעוץ לא רק בעובדה שמדובר בעבירות שנעברו תוך שימוש בהודעות דואר אלקטרוני שנשמרו, אלא גם בשל המעורבות האינטנסיבית של המשטרה במהלך התפתחות הפרשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

בסמוך לאחר תחילת פרשת הסחיטה פנו אנשי החברה (הבעלים, המנכ"ל והמתלונן), ביום 2.1.14, בתלונה למשטרה, בנסיבות שעוד תתוארנה בהמשך. התלונה טופלה על ידי היחידה הארצית לחקירות מחשב (במסגרת לה"ב 433. היחידה מכונה גם "יחידת הסייבר"), אשר ביצעה את החקירה. ממועד הגשת התלונה ואילך ליוו חוקרי יחידת הסייבר את אנשי החברה בכל התנהלותם בפרשה. הלכה למעשה, החוקרים הם שניהלו – בהתייגסם בשם המנכ"ל – את ההתכתבויות עם הנאשם ולאחר מכן גם עם מר לפבר. החל מיום 3.8.14, בו נחקר מר לפבר, אף הוא שיתף פעולה עם החוקרים והתכתב עם הנאשם תחת פיקוחם.

11. ב"כ הנאשם מתח ביקורת חריפה על התנהלות זו של יחידת הסייבר, המבססת לשיטתו הגנה מן הצדק לנאשם (ר' הדיון הנפרד בטענות אלה, בפרק ד' שלהלן); אך אין בכך כדי לשנות מן העובדה שנוכח תוכן עדותו של הנאשם בבית המשפט המחלוקת העובדתית בין הצדדים הצטמצמה. אגב כך יש להעיר, כי אף ב"כ המאשימה הסכימה בסיכומיה לחלק מהעובדות שנטענו על ידי הנאשם ולא צוינו בכתב האישום, ובמיוחד הדברים אמורים בטענת הנאשם כי החדירה למחשבו של המתלונן והורדת הנתונים ממנו, כאמור באישום 1, נעשו באמצעות תוכנת ardamax (להלן – תוכנת הארדמקס). לפיכך, חלק ניכר מהמחלוקת בין הצדדים לפניי התמקד במישור המשפטי, כאשר הצדדים נחלקו בעמדותיהם, לעיתים באופן קוטבי, באשר למשמעות המשפטית של העובדות שהוכחו.

12. בנסיבות אלה, הילוכה של הכרעת דין זו יהא שונה מהרגיל. חלף סקירה כוללת – ובנסיבות המתוארות לעיל מיותרת – של כל הראיות שהוצגו והוגשו בבית המשפט על ידי המאשימה ולאחר מכן על ידי הנאשם, הדיון יחל בהצגת גרסת ההגנה, בכל אחת משתי פרשות העבירה דנא, ורק לאחר מכן יעבור לפירוט ראיות התביעה, שהינן רלוואנטיות להכרעה בנקודות המחלוקת העובדתיות שנתרו. אחר כך ייערך דיון באשר למשמעותן המשפטית של העובדות שהוכחו.

ב. פרשת הסחיטה:

(1) עיקר ראיות ההגנה בעניין פרשת הסחיטה:

(א) גרסאות הנאשם:

(I) גרסת הנאשם בחקירותיו במשטרה:

13. מספר שעות לאחר מעצרו – ביום 1.11.14 החל בשעה 04:56 – נחקר הנאשם באזהרה, בחשד לביצוע עבירות של סחיטה באיומים. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וציין כי "הדבר היחיד שאני יכול לחשוב עליו זה ייעוץ שנתתי לרו"ח שלי במקסיקו בשם אוגוסטיין". בהמשך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

הדברים הסביר הנאשם כי הוא קישר בין אוגוסטין לבין מר לפבר, וזאת לאחר שאוגוסטין ביקש ממנו עזרה לגבי עסקה בישראל ושאל אם הוא מכיר עו"ד ישראלי שיוכל לעזור. הנאשם ציין כי אוגוסטין הראה לו טיוטת חוזה, שנערך כנראה עם החברה דנא. הנאשם הוסיף וציין כי אוגוסטין עסק בזמנו בכל מיני דברים שאינם לגיטימיים, לרבות חשבונות פיקטיביות (ר' בהודעות הנאשם מיום 1.11.14, ת/127(1) ות/27(2)).

14. חקירתו הבאה של הנאשם נערכה רק כעבור יומיים נוספים, ביום 3.11.14 החל בשעה 56:08. הנאשם פתח ואמר שאין לו מה להוסיף ו"אני שומר על גרסתי". זאת, גם כאשר עומת הנאשם עם עובדות מהותיות – שכיום אינן שנויות עוד במחלוקת – כגון העובדה שהנאשם פנה למר לפבר כשהוא מתייצג בכזב כ"סוזי" (ר' בהודעה ת/28(1), בשורה 128).

בסמוך לאחר סיום גביית הודעה זו הובא הנאשם לעימות עם מר לפבר, או אז ביקש להיוועץ עם עורך-דינו. ואולם החוקר, רפ"ק ניר נתיב, סירב לבקשה זו ובכל זאת ערך את העימות. בתחילת העימות פנה מר לפבר לנאשם ואמר לו: "[פלוני], אני מצטער. אני סיפרתי הכל מתוך מה שאמרת לי שלא מדובר בסחיטה. אני מבקש שתגיד את האמת" (ר' בדו"ח העימות ת/28(2), שורה 2). הנאשם ניסה להתחמק ממתן תשובה, ולאחר שמר לפבר תיאר את ההתקשרות ביניהם, כולל השימוש בשם "סוזי" על ידי הנאשם, הנאשם שב וביקש להתייעץ עם עורך דין. העימות המשיך. מר לפבר דיבר בהתרגשות, טען שהנאשם הרס את חייו וביקש ממנו להודות באמת. בסופו של דבר הנאשם התרצה והודה, אגב בכי, כי מר לפבר דובר אמת (שם, בשורה 42 ואילך).

15. לאחר עריכת העימות נגבתה מהנאשם הודעה נוספת באזהרה, בחשד לביצוע עבירות של חדירה לחומר מחשב, סחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע (ר' ההודעה ת/28(3)). בתחילת החקירה ציין הנאשם כי "לאחר העימות אני רוצה לספר את כל האמת" ומסר פרטים רבים, שעיקרם כלהלן:

- הנאשם החל לשוחח, בצ'אט של וואלה, עם מישהי בשם "ילדת החלומות", שהסתבר לו בשיחות שהיא חובבת ילדים קטנים. הנאשם חש לדבריו "שעובדים עליי" (שם, שורה 4) ועל כן יצר קובץ בשם ardamax ושלח אותו לצד השני.
- לגרסת הנאשם, הצד השני התגלה כמתלונן, שעליו קיבל הנאשם מידע רב באמצעות הקובץ האמור. הנאשם גילה לדבריו שהמתלונן נוהג להתחזות לבנות ולשוחח עם קטינים וקטינות. הנאשם גם קיבל את פרטי הדואר האלקטרוני של המתלונן בחברה, לרבות הסיסמא. תוך שימוש בפרטים אלה נכנס הנאשם לתיבת הדואר של המתלונן והוריד משם "כל מיני קבצים של החברה. מקסימום חמישים קבצים" (שם, שורה 8).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

- הנאשם נשאל אם ברור לו שאסור היה לו להיכנס לדואר האלקטרוני של המתלונן ולהוריד ממנו קבצים של החברה. הנאשם השיב בחיוב, אך טען כי חשב שבסופו של דבר הוא עושה מעשה טוב, דהיינו: בכך שהוא חושף פדופיל (שם, שורה 11 ושורה 74).
- הנאשם ציין כי במסגרת פרשת הסחיטה הוא פתח שתי תיבות דואר אלקטרוני:
 - האחת** – באמצעות דפדפן tor (להלן – דפדפן "תור"), המאפשר גלישה אנונימית ב"רשת האפילה" (darknet), על פי הכתובת "צדק אנונימי" (anonjustice@mail2tor.com).
 - השנייה** – לאחר מכן, באמצעות אתר "וואלה", על פי הכתובת "סוזי ריכטר" (suzrich@walla.co.il).
- הנאשם הודה בשליחת ההודעות, שתוכנן מתואר בהרחבה בעובדות אישום 2 כאמור לעיל. בנוסף, הנאשם הודה כי הקפיד לטשטש את עקבותיו ויצר מצג שווא כאילו הוא מהווה חלק מקבוצת "אנונימוס"; וכדבריו: **"גלשתי... תמיד באמצעות tor בכדי שלא ניתן יהיה לעלות על עקבותיי. אין גוף ואין קבוצה. הכל עשיתי לבד"** (שם, שורה 24). הנאשם הוסיף וציין כי על המסמכים ששלח מחו"ל אין טביעות אצבע **"כי ידעתי שזה דבר שתבדקו... אני שלחתי אותו"** (את טיוטת ההסכם – ש.א.). **מסניף של Fedex בפלאיה** (העיר במקסיקו בה התגורר הנאשם – ש.א.). **שילמתי במזומן. זה סניף בלי מצלמות...** (שם, שורה 57 ואילך).
- הנאשם ציין כי החברה המקסיקנית, שעמה נערך ההסכם עם החברה (באמצעות מר לפבר), היא חברה שאוגוסטין מסר לו את פרטיה. מדובר בחברה שאינה מוכרת לנאשם, כאשר אוגוסטין היה אמור לקבל 10% מתמורת העסקה, שהוא לא ידע את מהותה ולא היה מעורב בה (שם, שורה 50).
- הנאשם נשאל אודות מהות אחת ההודעות ששלח, אשר כללה דרישה לסכום של 300 ביטקוין, ולכך השיב כלהלן:
 - ת. **מייל ששלחתי לו אם הוא מעוניין לתרום 300 ביטקוין.**
 - ש. **לי זה נשמע כמו סחיטה ולא כמו תרומה.**
 - ת. **אני יודע שככה זה נשמע** (שם, שורה 20 ואילך. ההדגשה הוספה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

16. לאחר יומיים נוספים – ביום 5.11.14 – נחקר הנאשם פעם נוספת, כאשר הפעם נוספו חשדות גם בדבר הפצת פרסומי תועבה.

הודעה זו (ת/29) עוסקת בעיקרה בפרשת פרסומי התועבה והאמור בה יידון בהמשך במסגרת הדיון בפרשה זו.

(II) גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט:

17. במהלך עדותו לפניי שב הנאשם והודה בכל העובדות הנ"ל, תוך הוספת פרטים והסברים. הנאשם פתח, בעדותו הראשית, בתיאור קורות חייו כאדם נורמטיבי. הנאשם סיפר כי הוא נשוי ואב לשני ילדים קטנים, ותיאר את שירותו הצבאי, את לימודיו ואת עבודתו. הנאשם ציין כי הוא למד באוניברסיטת חיפה וסיים תואר בתקשורת, ולאחר מכן הקים סטארט אפ ואף זכה למענק ממשרד המדען הראשי (ר' בפרוטוקול, עמ' 144 שורה 13 ואילך).

18. הנאשם סיפר כי הוא הגיע למקסיקו בעקבות קרובי משפחה, ושם הקים עסק למתן שירותי תיירות לתיירים ישראלים (להלן גם – העסק). בעסק היו שלושה שותפים ועוד מספר לא קבוע של עובדים. ואולם, אשתו של הנאשם ביקשה לשוב ארצה, וחזרה ארצה עוד לפני הנאשם, כשהיא בהיריון. לדברי הנאשם, הוא שב ארצה במועד בו שב לקראת לידתה של בתו, שאמנם אירעה כשלושה שבועות לאחר חזרתו.

19. הנאשם הוסיף וסיפר כי כחלק מהליך המעצר – שאותו עבר במסגרת תיק זה – הוא נזכר באירועים קשים מילדותו, כאשר בהיותו ילד בגילאי 6 עד 8 שנים הוא עבר התעללות מינית מתמשכת על ידי שכן, שהיה מבוגר ממנו במספר שנים (ר' בפרוטוקול, עמ' 145 שורה 1 ואילך). אירועים אלה, כך לדברי הנאשם בבית המשפט, הם שעמדו ברקע התנהגותו והתנהלותו בפרשת הסחיטה.

20. לגופו של עניין, בהתייחס לחדירה למחשבו של המתלונן, הסביר הנאשם כי השתמש בתוכנת הארדמקס, אותה נאלץ לרכוש במקסיקו, באמצעות האינטרנט, לצורך ניטור המחשבים בעסק, משום שלא כל הזמן היה באפשרותו להיות נוכח בעצמו בעסק (ר' בפרוטוקול, עמ' 147 שורה 6 ואילך).

הנאשם טען, כפי שסיפר גם במשטרה, כי הקשר בינו לבין המתלונן נוצר במסגרת צ'אט באתר וואלה. לדבריו, בשלב כלשהו פנתה אליו "ילדת החלומות", סיפרה שהיא בת 22, והשיחה המשיכה והפכה לשיחה בעלת אופי מיני ולאחר מכן לשיחה בעלת תכנים פדופיליים. שיחה זו גרמה לנאשם לתחושת דו"ה-וו, והוא הטיח בילדת החלומות שהיא פוגעת פגיעות שהשלכותיהן תהיינה לשנים רבות. או אז "האנטי וירוס החל לצפצף" (שם, עמ' 148 שורה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

- 12). הנאשם חש פגוע ונסער, סבר שילדת החלומות מנסה לפרוץ למחשבו, וכתגובת-נגד שלח לה תמונה שבה קובץ ארדמקס, וזאת לצרכי התגוננות. לגרסת הנאשם, הוא ביקש לעקוב ולראות מה הצליחה ילדת החלומות להוציא ממחשבו ומהו הנזק שנגרם לו.
21. במהלך הימים שלאחר מכן המשיך הנאשם לקבל מידע ממחשבו של המתלונן, באמצעות התוכנה שהשתיל בו. לדברי הנאשם, הוא נחשף לכך שלא מדובר בבחורה בת 22 אלא במתלונן, שהינו גבר כבן 40 שנים ויותר, אשר לטענת הנאשם עוסק כל הזמן בשיחות מיניות עם ילדים, בכניסה לאתרים פדופיליים ובהורדת "תמונות וסרטים מזעזעים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 149 שורה 24).
22. הנאשם ביקש, כך לדבריו, להגיש תלונה במשטרה נגד המתלונן, אך לטענתו בשל שהותו במקסיקו הוא לא יכול היה לעשות כן. הנאשם המשיך ותיאר את התפתחות הדברים כלהלן:
- ...היום אני מכה על חטא אני מבין לאן זה הוביל אותי, אבל באותו הרגע זה שילוב של העבר שלי, של מה שעברתי, (היה) ברור לי שצריך איזה אזרחות טובה או משהו בסגנון כדי לעצור את הפעילות הזאת וכחלק מסערת הרגשות שלי, ההחלטה שלקחתי נכונה או לא נכונה כבר לא משנה, מה שחשבתי באותו זמן זה להפחיד אותו (את המתלונן – ש.א.) עד לשד עצמותיו, לגרום לו לסיטואציה שכל כניסה שלו למחשב תעביר לו צמרמורת עזה בידיעה שמסתכלים עליו, ומי שמסתכל עליו זה לא [פלוני], לא אדם פרטי שתפס אותי, ולכן חשבתי איזה גוף יכול לעשות את זה בצורה הכי טובה, אז החלטתי במעמד צד אחד לשייך את עצמי לאנונימוס. לא הייתי קשור לאנונימוס אבל זה גוף שידעתי שאנשים מודעים ליכולות שלו, גם הבנתי שכחלק מהמידע הבנתי על (המתלונן) שהוא בעל הכשרה בתחום המחשבים, ותיאיתי לעצמי שהוא יכיר את הגוף הזה ושלחתי לו מייל הכי מנומס והכי מפחיד שיכול להיות (שם, עמ' 150 שורה 6 ואילך. ההדגשות הוספו).
23. כתמיכה לדברים אלה הגיש ב"כ הנאשם שורה של צילומים, שלפי הטענה הנאשם צילם אותם. מדובר בצילומים הנחזים להיראות כצילומי מסך ה-desktop (שולחן העבודה) של מחשבו של המתלונן, שעליהם מופיעים, בנוסף לפרטים אישיים שונים של המתלונן, גם תכנים מיניים ופדופיליים וקישור לדפדפן "תור" (ר' בתיק מוצגי ההגנה. מדובר בצילומים הדומים במהותם לצילום המסך הפדופילי, אותו מסר המתלונן למשטרה, כאמור בפסקה 40 שלהלן). ראוי עם זאת לציין כבר עתה, כי צילומים אלה לא הוצגו על ידי הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה.
24. הנאשם שב וחזר על הודאתו המפורטת במשטרה, שלפיה בתחילה הוא פנה למתלונן דרך תיבת הדואר האלקטרוני של "צדק אנונימי" (בדפדפן "תור"). ואולם, המתלונן התעלם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

מפניותיו של הנאשם, "דבר שהחמיר אצלי את תחושת הפגיעה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 152 שורה 2 ואילך). הנאשם פנה אפוא לחברה, לגרסתו משום שחשב שבדרך זו יוכל להפעיל לחץ על המתלונן. לאחר שגם בחברה התעלמו מפניותיו, סבר הנאשם שאולי בחברה לא מקבלים את הודעותיו משום שהן נשלחו באמצעות דפדפן "תור". לפיכך התחזה הנאשם ל"סוזי ריכטר" ופנה למנכ"ל – הפעם דרך תיבת הדואר הנוספת, שפתח באתר "וואלה", ובשפה העברית.

25. את השתלשלות האירועים לאחר מכן תיאר הנאשם כלהלן:

ש. תתאר את השתלשלות עם יואב ליבל (המנכ"ל – ש.א.)?

ת. אחרי המייל הזה בעצם אני מקבל תשובה, אני כבר לא זוכר את סדר המיילים, בגדול שצר להם לשמוע אבל יבדקו את המייל הזה. (המייל) הראשון מבקש 10 ימים של שקט, זמן מחשבה ביקש כי אימו נפטרה, עד היום אני לא יודע אם זה נכון, או מהלך של המשטרה בדיעבד. בכל אופן זה נראה לי בקשה לגיטימית... לאחר 10 ימים הי(ה) דין ודברים מה עושים עם (המתלונן), כאשר בסוף המייל בבקשה לטפל ב(מתלונן) הייתה בקשה לתרומה. הבקשה הזאת נחתמה האמת עם טיפה מחשבה וכלאחר יד כדי לתת רצינות לכל המהלך ולא באה כדרישה כספית קורקטית, היא באה כדי לתת גושפנקא ותוקף רציני לבקשה לפטר את (המתלונן). אנחנו קבוצה שמתמחה בתפיסה של עברייני רשת אלופים ואם אתם בעד המאבק ונשמח לתרומה שתעזור לנו להמשיך לטפל בנושא, כך זה הוצג.

לשאלת בית המשפט:

ש. מה ההיגיון בדרישת כסף כשלטענתך המטרה היא מניעת עבריינות?

ת. אני לא נמצא בישראל, אם הייתי נמצא בישראל לא היינו מגיעים (לחברה). (החברה) לא עניינה אותי. מי שעניין אותי זה (המתלונן) והמעשים שלו. לא הי(ת) לי שום דרך שראיתי לגשת למשטרה ולעשות מהלך אקטיבי נורמטיבי שהייתי עושה בכל סיטואציה אחרת. קל לומר היום שאם הייתי נמצא בביתי בחיפה הדברים היו צריכים להיראות אחרת, לא הייתי מתועד להגיע בחודשים אחרי כן. קל להשליך את זה על סיטואציה נורמלית אם הייתי פה בארץ. המחשבה של הכסף הייתה כפולה, לתת גושפנקא רצינית לבקשה לפטר את (המתלונן). אפילו סוג של חלק ממו"מ, בואו נפטר את (המתלונן), מצד שני אמרתי שאם נגיע עם החברה הזאת להסכמה על תרומה, זה יופי, יהיה כסף שיהיה אפשר לחפש עוד אנשים כמוהו. אפשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

לומר לשים אנשי מקצוע מתנדבים שאוכל לעשות התנדבות. כל חיי התנדבותי מילדות, אם זה בצבא, באזרחות, עם יזמים, כך גדלתי, תמיד היה לי זמן לפעילויות שהן לא שלי (ר' בפרוטוקול, עמ' 153 שורה 12 ואילך). ההדגשות הוספו).

26. הנאשם שב וחזר על טענתו כי הכסף לא היה מוקד העניין מבחינתו, ועל כן בתחילת מגעיו עם החברה לא נקב בסכום. בנוסף, הנאשם הכחיש נמרצות קשירת קשר פלילי כלשהו עם מר לפבר. יחד עם זאת הנאשם הודה בשליחת ההודעות למנכ"ל – שבהן כזכור איים לא רק בחשיפת מעלליו-הנטענים של המתלונן, אלא גם בחשיפת מידע רגיש של החברה שהגיע לידי הנאשם – וטען כי מטרתו היתה "להטיל אימה" על החברה על מנת שעניינו של המתלונן יטופל והתנהלותו הפלילית תופסק (ר' בפרוטוקול, עמ' 154 שורה 29 ואילך).

27. בהמשך הדברים הוסיף הנאשם וסיפר כלהלן:

- ש. אבל התיאור (בכתב האישום) הוא שאתה מבקש לסחוט את החברה?
- ת. אדם שסוחט לא שולח את החבר הכי טוב שלו, עו"ד, מלח הארץ (הכוונה למר לפבר – ש.א.), מבקש ממנו ליעץ בחוזה... תחת חוקי מדינת ישראל, להזדהות בשמו בפניו וביוקרתו, לגרום לו להיכנס שבעתיד הוא יואשם בסחיטה באיומים.
- ש. אתה אומר הדרישה או הבקשה לשלוח משהו בעצם באה מחברת איי אונליין?
- ת. בוודאי. גם חברת איי אונליין באה והציבה לאורך כל הדרך את התנאים לעסקה, עד כדי כך שמעבר לתנאים חברת איי אונליין כתבה את החוזה. אני קיבלתי את החוזה מחברת איי אונליין, אני לא הכתבתי לחברה את החוזה.
- ש. החוזה הזה הגיע אליך ואל מי עוד?
- ת. מי שבעצם טיפל בזה זה עו"ד גיא (לפבר). הוא התבקש להיות עו"ד ולא התבקש לעשות שום דבר מעבר, וגם לא הובטח לו בשום שלב שום דבר מעבר לשכר טרחה לגיטימי באחוז מאוד נמוך שישולם על ידי שני הצדדים.
- ש. אתה אומר בעצם העסקה היא יוזמה של חברת איי אונליין?
- ת. כן, כאשר היא כתבה את התנאים, כתבה את החוזה, היא הכתיבה את היכולות תשלום שלה ובעצם עו"ד גיא היה צריך לבוא וכמו כל עו"ד שנותן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

שירותי עריכת דין, לבוא לייעץ, לתקן ולהגיב, ואפילו דובר שהוא יהיה נאמן על ידי שני הצדדים. התוכנית שהוא ייתן ייעוץ, כביכול על ידי החברה המקסיקנית, כאשר אני חשבתי לעצמי שברגע שנגיע לעסקה אוכל לתת להם את כל השתלשלות העניינים, כל הדברים שעשה (המתלונן) (ר' בפרוטוקול, עמ' 155 שורה 2 ואילך).

28. במסגרת חקירתו הנגדית שב הנאשם וחזר על הודאתו בעובדות, שבהן הודה כאמור במהלך חקירתו הראשית, תוך התבצרות בהסברים שסיפק למעשיו. לענייננו כאן די אפוא לאזכר מספר עניינים נקודתיים, שעלו בחקירה הנגדית, בין השאר בעניין תשובות הנאשם לשאלות באשר להבדלים שבין גרסתו בבית המשפט לבין גרסתו בחקירותיו במשטרה.

29. ב"כ המאשימה ציינה את גרסת הנאשם בעדותו הראשית, שלפיה הוא חדר למחשבו של המתלונן כמעשה של הגנה עצמית, והטיחה בנאשם כי גרסה חדשה זו אינה עולה בקנה אחד עם אמרותיו במשטרה, שם טען שחשש מכך ש"עובדים" עליו (ר' בפסקה 15 דלעיל), דהיינו: חשש מגילוי מעלליו-הוא. הנאשם השיב כי מכיוון שדובר בשיחות מיניות – הגם ש"בנושאים לגיטימיים" – הוא התבייש וחשש שאשתו "תתאכזב מזה ותחשוב דברים לא נעימים על בעלה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 159 שורה 17 ואילך).

במקום אחר, כאשר הנאשם נשאל מדוע לא העלה במסגרת חקירותיו במשטרה את טענתו דהיום – שלפיה המתלונן הוא זה שניסה תחילה לפרוץ למחשבו – הוא תירץ את הדברים בכך שהחוקרים שללו ממנו את זכות ההיוועצות (ר' בפרוטוקול, עמ' 188 שורה 13 ואילך).

30. בהדבק דברים דומה נשאל הנאשם מדוע לא הציג בחקירותיו במשטרה את החומרים שהגיש בבית המשפט – אשר לטענתו הוריד ממחשבו של המתלונן – ועל כך הוא השיב כלהלן:

ש. אמרת עכשיו שהגעת עם הקבצים במטרה לגשת איתם למשטרה. משדה התעופה הובהלת היישר למשטרה. נשאלת שם על החומרים?

ת. לא נשאלתי על החומרים. נשאלתי על הקבצים של חברת איי אונליין, לא על החומרים של (המתלונן).

...

ש. ...צילומי המסך הללו שהם החומר המפליל כביכול נגד (המתלונן), איתם הגעת לארץ ונלקחת ישר למשטרה. זו הייתה הזדמנות פז למסור להם את החומר. למה לא הצגת אותם למשטרה?

ת. נכון, אני לא זוכר שנשאלתי על צילומי המסך של (המתלונן). הבאתי את זה איתי. מה שקרה זה שהקבצים לא היו איתי מהרגע שנעצרתי. מה שחשוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

לציין הוא שכשהגעתי למשטרה הייתי אחרי כמעט שבוע ללא שינה, טסתי טיסה ארוכה, סגרתי עסק, קיפלתי בית והגעתי לארץ. היה לי ברור שטרם הגעתי למשטרה הקבצים הם במצב גולמי, כלומר צריך לסדר אותם כרונולוגית, עניינית, להסביר למשטרה מה היה, איפה להתעמק ואיפה לא. בסך הכל הן תמונות, חסרות פשר למי שלא מבין אותן. המטרה הייתה לסדר אותן ולגשת למשטרה בצורה מסודרת. זה היה חלק מההסכמים עם יואב (ליבל. המנכ"ל – ש.א.), ההסכם אמר שאנחנו הולכים לכיוון של תרומה, ושאיני רשאי לפעול נגד (המתלונן) ביד חופשית. בשום שלב לא נאמר שהעסקה כוללת העלמה של העבירות של (המתלונן). לכן, כשהקבצים במזוודה ואני עצור, לא הייתה לי שום דרך לבוא מול חוקר ולזרוק דפים באופן שאין לו שחר (ר' בפרוטוקול, עמ' 171 שורה 14 ואילך. ההדגשות הוספו).

31. ב"כ המאשימה טענה כלפי הנאשם כי על אף טענותיו דהיום, שלפיהן כל שעניין אותו בפרשה הוא הטיפול המתלונן, הראיות מצביעות אחרת. בהקשר זה ראוי לציין כי הנאשם ניסה לעניין עיתונאים בתלונותיו על המתלונן, אך ללא הצלחה, וגם המנכ"ל – בהתכתבות שנעשתה כבר על ידי רפ"ק קסיאל – הודיע לנאשם (כ"סוזי") כי בכל הקשור לטענותיו בדבר פעילות פדופילית של המתלונן עליו לפנות למשטרה (ר' ההודעה ת/1.37 מיום 26.1.14). ב"כ המאשימה הטיחה אפוא בנאשם כי משראה שאינו יכול לסחוט באמצעות תלונותיו על המתלונן, הוא זנח את מאבקו-כביכול בנושא הפדופיליה ומהמועד הנ"ל (יום 26.1.14) הנושא שעליו דיבר בהתכתבויותיו עם המנכ"ל היה רק תשלום כסף בעבור אי הפצת הקבצים של החברה (שהנאשם נטל ממחשבו של המתלונן). הנאשם השיב כלהלן:

...לגבי יואב ליבל (המנכ"ל – ש.א.) – האם דרשתי ממנו... (לטפל במתלונן – ש.א.) כרקע לאותה תרומה? אני משיב: לא היה למה. עד ה-26.1 הנושא העיקרי שדובר עליו היה טיפול ב(מתלונן), כל תחלופת המיילים עד ה-26.1 כללו את הרעיון של מה ניתן לעשות עם (המתלונן), אם אפשר לטפל בו אם אי אפשר לטפל בו. ב-26.1 זו הייתה הפעם האחרונה שדרשתי לטפל בו. עם זאת, לאורך כל התקופה, היה ברור שהוא לא חלק מהמו"מ שמתקדם עם החברה. כאשר חשב לי לציין, שהחל מהרגע הזה, משיכת הזמן, בדיעבד, היתה של המשטרה במטרה לתפוס אותי. כל מה שרצו לדבר איתי זה רק על כסף (ר' בפרוטוקול, עמ' 165 שורה 26 ואילך. ההדגשה הוספה).

32. עוד חשוב לציין – במסגרת תיאור עדות הנאשם – כי לקראת תום חקירתו הנגדית התנהל בין הנאשם לבין ב"כ המאשימה הדיאלוג הבא:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ת. ...אני לא רוצה להגיד שתופרים לי תיק. בנימה אישית, רציתי לסיים את התיק מזמן, נתתי הודאה במשטרה. אני לא מוכן אבל לשלם על דברים שלא עשיתי. מתעקשים שאשלם עד הסוף, על דברים שלא עשיתי. לא רציתי להעמיד פה בביהמ"ש את החבר הכי טוב שלי (מר לפבר – ש.א.), את המתלוננים. במקום ניסיון להגיע להסדר, לסיים את הסיפור הזה בצורה שקולה, נתקלתי בדלת אטומה שלא הסכימה לזוז מילימטר. חיפשו ראש להלביש עליו טון בטון.

ש. יש לך עכשיו הזדמנות להודות במה שעשית?

ת. הודיתי. יש לך הודאה במה שעשיתי. אני מוכן לקחת אחריות על המעשים שלי, מההתחלה ועד הסוף. אבל את המעשים שלי אני רוצה לקחת על מה שעשיתי ולשלם על מה שעשיתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 188 שורה 5 ואילך).

(ב) עדות העד המומחה מטעם ההגנה:

33. מטעם ההגנה העיד גם מר עומר כהן, מומחה בתחום אבטחת מידע, שהגיש חוות דעת (להלן – מומחה ההגנה). בחוות דעת זו מצויה, בין השאר, התייחסות נרחבת לתוכנת הארדמקס. כפי שטען המומחה בחוות דעתו, מדובר בתוכנה פשוטה להפעלה, המוצעת למכירה לקהל הרחב; וכדבריו:

ardamax הינה תוכנת ציתות/הקלטה/KeyLogger מסחרית, הניתנת להורדה...

תוכנת ardamax היא תוכנה פשוטה להגדרה, אין צורך בידע של תכנות או יצירת קוד על מנת להשתמש בתוכנה (ר' שם, בפסקה 1.5)

34. לטענת מומחה ההגנה, תוכנת הארדמקס הינה "למראית עין" לשימוש עצמי, דהיינו: לניטור מחשבו של הרוכש. ואולם, לאחר רכישתה, "ניתן לייצר 'חבילת התקנה מרוחקת' המאפשרת להכין קובץ מוגדר מראש שמתקין את עצמו בצורה שקטה, ומתחיל לעבוד באופן מידי" (ר' בחוות הדעת, בהמשך פסקה 1.5). עוד ציין מומחה ההגנה, כי מדובר בתוכנה שלא ניתן "להשתיל באמצעותה קבצים חיצוניים. התוכנה היא 'פסיבית', משמע קולטת נתונים בלבד" (שם, בפסקה 1.6).

35. מומחה ההגנה עמד על טענותיו אלה בחקירתו הנגדית (ר' בפרוטוקול, עמ' 195). ב"כ המאשימה ביקשה מהמומחה לאשר כי התקנת התוכנה על המחשב הנחדר למעשה משבשת את פעילותו, אך הוא הסתייג מדברים אלה. לדבריו, כל התקנת תוכנה משבשת-כביכול את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

הפעילות שהיתה עד עכשיו במחשב, אך הוסיף כי התקנת תוכנת הארדמקס על מחשב מרוחק פשוט מוסיפה לו יכולות או הנחיות (שם, בשורה 16).

36. יוטעם, כי הגם שבכתב האישום מואשם הנאשם בעריכת "נגיף מחשב" או העברת "נגיף מחשב", המומחה לא נשאל על "נגיף", וגם בהקשר של "עריכת תוכנה" נשאל המומחה רק אם יש צורך לערוך את תוכנת הארדמקס במובן של הגדרת הפעולות שהמפעיל מבקש לבצע בה (ר' בפרוטוקול, עמ' 194 שורה 31. לטעות בהגדרה המשפטית שנפלה בכתב האישום בעניין זה ר' בפסקה 74 שלהלן).

(2) עיקר ראיות התביעה הרלוואנטיות למחלוקות בפרשת הסחיטה:

37. כעולה מהסקירה דלעיל בסופו של יום הודה הנאשם, באופן מפורט ויורד-לפרטים, הן בחדירה למחשבו של המתלונן ובפגיעה בפרטיותו, והן בסחיטה באיומים של המתלונן ושל החברה. אמנם בעניין עבירות הסחיטה העלה הנאשם תירוצים מתירוצים שונים, אך כפי שנראה גם בהמשך הדברים, במסגרת הדיון וההכרעה, אין בהם כדי להעלות או להוריד לעניין עצם התקיימות יסודות העבירה.

38. גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים כיום, בפרשת הסחיטה, הינו אפוא מצומצם ונוגע לעבירות של עריכת נגיף מחשב והעברתו למחשבו של המתלונן (באישום 1), לעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (באישום 2), וכן לנסיבות המבססות לנאשם, לשיטת ההגנה, "הגנה מן הצדק".

סקירת ראיות התביעה שלהלן תתמקד אפוא, כפי שכבר צוין לעיל, רק בנקודות הרלוואנטיות להכרעה במחלוקות אלה.

(א) עדויות אנשי החברה:

(I) עדות המתלונן:

39. המתלונן תיאר, בעדותו הראשית, את תפקידיו ועבודתו בחברה, במהלך כעשרים שנה (ר' בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 5 ואילך). המתלונן התייחס באופן כללי להודעה הראשונה שקיבל מהנאשם – כפי שכיום אין מחלוקת, ביום 23.12.13 – והכל כמתואר בעובדות כתב אישום 2.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

מדובר בהודעה בשפה האנגלית, שנשלחה מ"צדק אנונימי" באמצעות דפדפן "תור". בפתח ההודעה צוינו פרטים אישיים שונים של המתלונן ולאחר מכן נכתב, כביכול בשם קבוצה אנרכיסטית אנונימית, כלהלן:

- המתלונן מצוי במעקב הקבוצה מזה חודשים רבים וידוע לה שהוא פדופיל פעיל.
 - מן הראוי הוא שפעולותיו של המתלונן ידווחו לסביבתו, לחבריו ולרשויות אכיפת החוק, לרבות האינטרפול וה-FBI.
 - הקבוצה יכולה להציע למתלונן "חנינה מלאה" בהתקיימות שני תנאים: (א) הפסקת פעילותו הפדופילית; ו-(ב) תשלום "תרומה" בסך 300 ביטקוין (ר' בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 15 ואילך. ר' גם בהודעה עצמה, ת/12).
40. המתלונן הוסיף ותיאר בעדותו גם את ההודעות הנוספות שקיבל, כולן מהכתובת של "צדק אנונימי", ולאחר מכן את ההודעות שהחברה החלה לקבל. לעניין תוכן של ההודעות שקיבל המתלונן ראוי לציין כאן את הנקודות הבאות:
- ההודעות כללו מידע אישי מאוד של המתלונן, לרבות התכתבויות בעלות אופי אינטימי באתר היכרויות (ר' ת/16).
 - לאחת ההודעות צורף צילום מסך, שבו על רקע שולחן העבודה של מחשב המתלונן מופיעה תמונה פדופילית במובהק של ילד. לטענת המתלונן, צילום מסך זה – שנועד להוכיח כביכול את התעסקותו של המתלונן בחומרים פדופיליים – אינו שלו, ותמונת הילד הכלולה בו כלל אינה מוכרת לו (ר' תדפיס צילום המסך ת/13, אותו מסר המתלונן למשטרה. להלן – צילום המסך הפדופילי).
41. הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית הסביר המתלונן כי מיד כשהבין שמחשבו נפרץ – לאחר קבלת ההודעה הראשונה – הוא פירמט אותו, כאמצעי התגוננות, משום שחשש שלמחשב הוחדרה תוכנה המאפשרת לזרים לראות את פרטיו האישיים.
- המתלונן אמנם לא מצא לדבריו שום דבר לא תקין במחשב, בבדיקות הראשוניות שערך בו, אך עצם העובדה ששולח ההודעות הוציא מידע אישי עליו לימדה את המתלונן שכנראה היה משהו על המחשב (ר' בפרוטוקול, עמ' 120 שורה 31; עמ' 129 שורה 14 ואילך).
- המתלונן גם ציין כי פנה לעו"ד נוגה ויזל על מנת להתייעץ, וזאת משום שהואשם בפדופיליה (שם, עמ' 126 שורה 12 ואילך).
42. ב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי פירמוט המחשב נעשה כדי להעלים את הראיות בדבר הפדופיליות-הנטענת של המתלונן, אך הלה הכחיש זאת וטען כי באותו שלב כלל לא חשב על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ההיבט הראייתי אלא כיצד הוא נפטר מהצרה בה נתקל (ר' בפרוטוקול, עמ' 129 שורה 31). המתלונן ציין עוד, בהקשר זה, כי לאחר שפנה למנכ"ל ולד"ר גולן הוחלט לערוך, בנוסף לפירמוט, מחיקה מלאה של המחשב (wipe), על מנת להבטיח שלא נותרה עליו כל רוגלה (שם, עמ' 132 שורה 12 ואילך).

43. המתלונן נחקר בעניין זה בחקירתו הנגדית מכל היבט אפשרי, אך עמד על גרסתו וסיכם את הדברים כלהלן:

ש. הדברים שאתה אומר היו יכולים להיות טובים, אם לא נהגת באופן שבו בעצם נוהגים אנשים שלא מהישוב. יכולת לבוא בידיים נקיות. בחרתם להשמיד ראיות.

ת. המחשבה הראשונה שעברה בראשי היתה שאני צריך להוריד מהמחשב שלי משהו שחדר לשם ללא אישורים. לכן ביצעתי פירמוט. הפירמוט לא היה בו אפילו כדי להעלים ראיות, למרות שבאותו רגע בכלל לא חשבתי על זה. אבל אני אומר שלא היה בכוונתי להעלים ראיות. אפשר עם פירמוט כזה לשחזר מידע. עשינו פגישה בחברה, שם התברר שבפירמוט לא הספיק כדי להוריד את הסיכון.

אתה אומר שאני משקר ולכן תן לי לענות. אחרי שהתברר שהפירמוט שביצעתי לא הספיק ובעצה אחת עם אנשים הרבה יותר חכמים ממני בתחום המחשבים, הוחלט לבצע wipe כלשון עורך הדין. בפגישה שנערכה לאחר מכן עם מומחה לאבטחת מידע שאינו עובד בחברתנו, נאמר לנו במפורש שהדבר הנכון לעשות זה לבצע wipe למחשב. עשינו wipe לא לראיות, אלא לתוכנה שגרמה לסחטן להשתלט לי על המחשב (ר' בפרוטוקול, עמ' 139 שורה 26 ואילך).

44. המתלונן הכחיש נמרצות כי התקשר עם קטינים בכלל ועם ילדים בפרט. בנוסף, המתלונן הכחיש כי הזדהה כ"ילדת החלומות" או "נערת החלומות", או כי התחזה לקטינות, הגם שהדברים הוטחו בו שוב ושוב (ר' בפרוטוקול, עמ' 127 שורה 22 ואילך; עמ' 131 שורה 17 ואילך). המתלונן גם הכחיש כי צילומי המסך, אותם הציג הנאשם בבית המשפט, הם שלו, הגם שהרקע המופיע בצילומים הינו רקע המסך של המחשב שלו (שם, עמ' 138 שורה 26 ואילך), וטען כי מדובר בתמונות מושתלות. עוד הכחיש המתלונן כי עובר לפרשה גלש אי פעם בדפדפן "תור".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

45. המתלונן ציין כי בתחילת הדרך הוא, ולאחר מכן גם החברה, התעלמו מההודעות שנשלחו באנגלית מ"צדק אנונימי", שכן חשבו שאם יתעלמו הדבר יעבור. ואולם, ברגע שהחברה קיבלה הודעה בשפה העברית מיד בוצעה פנייה למשטרה, משום שהיה ברור שמדובר בפושע ישראלי (ר' בפרוטוקול, עמ' 140 שורה 19 ואילך).

(II) עדות המנכ"ל, מר יואב ליבל:

46. המנכ"ל סיפר – כמו המתלונן, הגם שיוער כי המנכ"ל העיד לפני המתלונן – אודות קבלת ההודעות, תחילה אצל המתלונן, שדיווח על כך, ולאחר מכן אצל החברה. המנכ"ל טען כי בתחילה "אנחנו התעלמנו מהמיילים האלה, משום שבהתחלה חשבנו שהם נכתבו על ידי רובוט, שמנסה לקבל את האינפורמציה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 26; עמ' 27 שורה 33 ואילך. ההדגשה הוספה).

47. לגרסת המנכ"ל, רק לאחר קבלת ההודעה המאיימת בעברית, מ"סוזי", הוא שינה את עמדתו הנ"ל והגיש – יחד עם הבעלים, ד"ר גולן – את התלונה במשטרה; וכדבריו:

מה שגרם לי להתייחס למייל הזה ברצינות זה שהמייל הזה נכתב בעברית, על ידי מישהו שידע לעשות מניפולציה כדי לגרום לי לענות לו... הדבר הבא שגרם לנו להגיש תלונה במשטרה זה תיאור המידע שנמצא כאן, על החברה, מספרי חשבונות, לקוחות, חומר, וזה יכול ליצור נזקים בעשרות מיליון שקלים כפי שנטען במייל. יש פה תיאור של קבצים אישיים, שנלקחו מתוך תיבת אימייל של העובד...

הנתונים כאן הם נתונים של עמלות, מה שנתפס פה בסוגי עמלות וברור שמי שיש לו חפצים מהסוג הזה, זה מידע רגיש ביותר שיכול לגרום נזק גדול מאוד לחברה שאנחנו מנהלים (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

48. המנכ"ל תיאר את התנהלות החברה מול המשטרה, שהחלה כאמור בהגשת תלונה על ידיו ועל ידי הבעלים, שגם נחקרו יחדיו ונגבתה מהם הודעה אחת משותפת. המנכ"ל ציין כי המשך התכתבותו עם "סוזי" – לאחר הגשת התלונה ביום 2.1.14 – נעשה בתיאום עם המשטרה כדי למשוך זמן ולאפשר למשטרה לבצע פעולות חקירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 10 ואילך).

בהמשך הדברים, במסגרת חקירתו הנגדית, תיאר המנכ"ל את שיתוף הפעולה שלו עם המשטרה בהתכתבויות מול "סוזי" בחודשים שלאחר מכן (שם, עמ' 30 שורה 26 ואילך), לרבות בשתי הפגישות שערך עם מר לפבר, שנשלח מטעם הנאשם, אשר תועדו על ידי המשטרה (שם, עמ' 32 שורה 17 ואילך).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

49. יש להעיר כי המנכ"ל והבעלים היו העדים הראשונים במשפט, ואולי משום כך נחקרו בחקירות שכנגד רחבות היקף. דא עקא שבסופו של יום, נוכח גרסת הנאשם בבית המשפט כאמור לעיל, אין צורך להתייחס כאן למרביתן. בתמצית יצוין, כי המנכ"ל נשאל אילו פעולות הגנתיות נקטה החברה, לאחר שהמתלונן דיווח על ההודעות שקיבל, על מנת לעצור את המהלך נגדו, והשיב: **"עשינו בדיקות אצלנו, נשלח טכנאי מיומן למחוק את המחשב האישי של (המתלונן) בבית שלו שמשם חשבנו שהייתה פריצה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 21).

המנכ"ל נשאל ממושכות אודות הטעמים לביצוע המחיקה במחשבו של המתלונן, שלסברת הסניגור היה בה משום שיבוש החקירה, אך הסביר שוב ושוב כי זו היתה הפעולה הטכנולוגית המתבקשת בנסיבות העניין. בהקשר דומה נשאל המנכ"ל עם בדק מול המתלונן את הטענות שהוטחו כלפיו בהודעות, אודות עיסוק בפדופיליה, והשיב שלא משום שדובר בטענות של סחטן (שם, עמ' 27 שורה 23).

(III) עדות הבעלים, ד"ר מיכאל גולן:

50. ד"ר גולן, שהינו בעל תואר שלישי במדעי המחשב, הינו הבעלים של החברה, יחד עם שותף (מר יובל גולן), הגם שכאמור אינו משמש כמנכ"ל. ד"ר גולן תיאר אף הוא את השתלשלות העניינים והסביר כי לאחר שהמתלונן פנה אליו לראשונה הוא חשב שמדובר ברובוט, שכן היתה באותה תקופה תופעה של סחיטות באמצעות רובוטים. כך גם סבר לאחר שהגיעה אליו ההודעה הראשונה, שהיתה בשפה האנגלית (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 25 ואילך).

51. לפיכך, כך לגרסת ד"ר גולן, הוא לא ראה סיבה לדאגה, ולא נקט בפעולות מיוחדות כלשהן, למעט: (א) שינוי דרכי ההתקשרות בדואר אלקטרוני של עובדי החברה ו-(ב) הפעולות שבוצעו במחשבו של המתלונן.

עמדתו זו של ד"ר גולן השתנתה לאחר שהמנכ"ל קיבל את ההודעה המאיימת (מ"סוזי") בעברית; וכדבריו:

...כשמישהו כותב בעברית ומאיים לפנות לעיתונות הישראלית ולפרסם פרטים של הלקוחות שלי, זה לא כמו מישהו שאומר יש לך פדופיל בחברה, תפסנו אותו ואנחנו רוצים כסף, באנגלית מכתובות דואר של דארקנט (הכוונה להודעות שנשלחו מתיבת הדואר האלקטרוני "צדק אנונימי" – ש.א.).

אז החלטנו לפנות בתור חברה ציבורית, אנחנו גם מחויבים בדיווח, החלטנו שאנחנו לא יכולים להתעלם מזה או להתייחס לזה כמשהו לא מעניין, דיווחנו לבורסה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

לניירות ערך כחברה ציבורית וגם בבורסה לניירות ערך כמפקח על חברת הבת שלנו, והגשנו תלונה במשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

52. בחקירה הנגדית נשאל הבעלים (ד"ר גולן) שאלות דומות לאלה שנשאל המנכ"ל, והשיב תשובות דומות. ד"ר גולן הדגיש כי לא זו בלבד שלא חשד כלל במתלונן, אלא שהתנהלותו של המתלונן – אשר פנה מיוזמתו למנכ"ל עוד בטרם נשלחו מכתבים לחברה – מלמדת כשלעצמה על תום ליבו (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 22 ואילך).

ד"ר גולן דחה את טענות הסניגור שלפיהם בפירמוט מחשב של המתלונן היה משום שיבוש החקירה. ד"ר גולן ציין עם זאת, בהגינותו, כי הצטער על כך שהמתלונן לא נתן לו גישה למחשבו בטרם פירמט אותו, הגם שהוסיף כי בנסיבות העניין היה נוהג כמוהו (שם, עמ' 41 שורה 1).

(ב) עדויות חוקרי המשטרה:

53. מטעם המאשימה העידו כמה וכמה חוקרי משטרה. נוכח גדר המחלוקות דהיום, ההתייחסות להלן תהיה רק לעדויות הרלוואנטיות להכרעה בשאלות השנויות במחלוקת לפניי כיום, ובשלב זה של הדיון בהתייחס לפרשת הסחיטה בלבד.

(I) עדות רפ"ק יצחק קסיאל:

54. רפ"ק קסיאל שימש כראש צוות החקירה שטיפל בתיק, ביחידת הסייבר, ממועד הגשת התלונה (ביום 2.1.14) ועד ליום 1.2.14, שאז החליף אותו רפ"ק ניר נתיב. רפ"ק קסיאל תיאר את הגשת התלונה, שזכורה לו בשל נסיבותיה יוצאות הדופן, בין השאר משום שאנשי החברה הגיעו למשטרה ביום חמישי (כאמור, 2.1.14) בשעות הערב. רפ"ק קסיאל סיפר כי נגבתה הודעה מהמנכ"ל ומהבעלים, כששניהם יושבים עמו יחדיו, וטען ש"לעיתים קרובות כאשר מדובר בחברה אנחנו נוהגים לקחת עדות של הבעלים מחד יחד עם האיש הטכני שמסביר מה קרה. הבעלים שנפגע והאיש הטכני שמסביר לנו מה קרה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 84 שורה 18).

55. רפ"ק קסיאל תיאר את התפתחות החקירה, מעת הגשת התלונה, ואת הפעולות שבוצעו על מנת לחשוף את זהות הסוחטים. רפ"ק קסיאל תיאר, בהקשר זה, כיצד פתח תיבת דואר אלקטרוני, השייכת כביכול למנכ"ל, וביצע בשמו התכתבויות מול "סוזי"; וכדבריו:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

אנחנו נקטנו בשתי חזיתות, באחת ביצענו בדיקות פורנזיות כדי לנסות להתחקות אחר הסוחטים, ובחזית השנייה פתחנו במו"מ מול הסוחטים. מהר מאוד אני נכנסתי בנעליו של יואב ליבל (המנכ"ל – ש.א.). פתחתי תיבת דואר במחשב וירטואלי שכל הנתונים שלו היו נתוני יואב ליבל, כי חששנו שהסוחטים הם האקרים מקצועיים שיצליחו לחדור למחשב שבו מנהלים מו"מ, ויחשפו לכך שעובד(ת) מולם יחידת הסייבר של המשטרה, ולכן יצרתי סביבה וירטואלית שנחזית כמחשבו של יואב. מחשבו האישי. מאז כל ההתנהלות עד ליציאתי להתמחות (ביום 1.3.14 – ש.א.) היתה שלי בהיועצות גם עם הקורבן שלא אפלוט שטויות שיחשפו שאני משטרה ולא חברה, וגם עם חבריי לעבודה לגבי ההתנהלות, כאשר מטרת השיחה המו"מ היה לבוא ולחשוף את הסוחטים... (ר' בפרוטוקול, עמ' 85 שורה 15 ואילך. ר' גם מזכרו של רפ"ק קסיאל בעניין, ת/50. ההדגשות הוספו).

56. ובהמשך:

...מטרת המו"מ היתה אחת, לנסות למצוא קצה חוט על מנת להוביל לסוחטים. זו היתה מטרתי. המו"מ מבחינתי החל בנקודה מאוד קיצונית, שאני ניסיתי להוביל אותו בצורה כזו שיחשפו פרטים לאט לאט של הסוחטים. לכן ניסיתי לברר פרטים כאלה ואחרים כאשר לפעמים לחצתי יותר מדי וקיבלתי תשובה מסוי אתה חצוף, ואז הייתי נסוג אחורה, ואם בהתחלה הבקשה היתה להעביר את הכסף בעזרת תשלום בביטקוין שלא ניתן לעקוב אחריו, 300 ביטקוין, אני כדי לבוא ולנסות למצוא קצה חוט הטקטיקה שלי היתה לבוא ולומר שאני כיואב לא מוכן להוציא כסף מכיסי, אני מוכן ליצור מצג כוזב אל מול החברה, וליצור עסקה כוזבת, במטרה למצוא קצה חוט של העברה בנקאית חברה לגיטימית שתאפשר לי להגיע לחשודים.

...

...מה שמעניין את סוזי זה איך אני מקבל את הכסף. אני כל הזמן דוחה אותה כי לא באמת רציתי להעביר כסף... (ר' בפרוטוקול, עמ' 87 שורה 1 ואילך).

57. במהלך ההתכתבויות בין רפ"ק קסיאל, המתייצג כמנכ"ל, לבין "סוזי", ציין רפ"ק קסיאל את הקושי שבהעברת כסף לחו"ל, בשל מגבלות כאלה ואחרות על פעילות החברה. עוד ציין רפ"ק קסיאל כי בעסקאות בהיקף נכבד שכזה מקובל שיהיה "מישהו ללחוץ לו את היד" (ר' ההודעה ת/1.31) ובהמשך טען כי סמכותו לעשות עסקאות היא עד 1.5 מיליון ₪ בלבד, שכן מעבר לכך נדרש אישור דירקטוריון (ר' ההודעה ת/1.36).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

על רקע זה, ולנוכח התמשכות ההתכתבויות, הציעה "סוזי" לערב בעניין עו"ד מטעמה, אשר יוכל להיפגש עם המנכ"ל בארץ. "סוזי" הדגישה כי מדובר בעו"ד שאינו שייך לקבוצתה והוסיפה כי **"בשום שלב אין לערב אותו ברקע להתקשרות או במעשיו של (המתלונן)"** (ר' ההודעה ת/1.51 מיום 9.2.14, וכן בפרוטוקול, עמ' 88 שורה 5 ואילך). יוטעם, כי רפ"ק קסיאל הוסיף וציין, כאשר נשאל בחקירתו הראשית אודות מעורבותו של מר לפבר בביצוע העבירות דנא, כי הוא סבר שמדובר ב"עו"ד משוטה" (שם, עמ' 89 שורה 10).

58. בחקירתו הנגדית נשאל רפ"ק קסיאל שוב ושוב מדוע לא נחקר המתלונן בגין חשד לביצוע עבירות של החזקת חומר פדופילי. רפ"ק קסיאל טען כי לא זה היה נושא החקירה, שנושאה היה הסחיטה באיומים (ר' בפרוטוקול, עמ' 96 שורה 3). כאשר הטיח ב"כ הנאשם ברפ"ק קסיאל כי צילום המסך הפדופילי (ת/13) היה צריך לעורר במשטרה חשד כלפי המתלונן, הטעון למצער חקירה ובירור, שלל רפ"ק קסיאל את הדברים באומרו:

הוא (המתלונן – ש.א.) צילם לעצמו מסך ושלה לעצמו? איך אני יכול לדעת. ברגע שיש את זה, ברור לי שאדם אחר השתלט על המחשב שלו. הרי הוא לא צילם את המסך ואיים על עצמו. זה מישו שהשתלט על המחשב שלו (ר' בפרוטוקול, עמ' 98 שורה 23 ואילך).

(II) עדות רפ"ק ניר נתיב:

59. רפ"ק ניר נתיב החליף את רפ"ק קסיאל בתור ראש צוות החקירה ביום 1.3.14, ומיום זה ואילך ניהל את החקירה, לרבות בהתכתבויות מול "סוזי". חלק ניכר מעדותו של רפ"ק נתיב נגע לפרשת פרסומי התועבה ועל כן הדיון בה ייערך במסגרת פרשה זו. יחד עם זאת, רפ"ק נתיב גם ניהל את החקירה מעת מעצרו של הנאשם, גבה את הודעותיו וערך את העימות בינו לבין מר לפבר. רפ"ק נתיב נחקר אפוא, הן בעדותו הראשית והן בחקירתו הנגדית, אודות טענות הנאשם באשר לפגמים שנפלו בחקירתו ובראשם הפגיעות הנטענות בזכות ההיוועצות.

60. רפ"ק נתיב תיאר בעדותו הראשית את השתלשלות העניינים מרגע מעצרו של הנאשם במעבר הגבול, בעת הגיעו לישראל ביום שבת, 1.11.14 (ר' בפרוטוקול, עמ' 150 שורה 24 ואילך). ביום שבת בבוקר לפנות בוקר חקר רפ"ק נתיב את הנאשם, שוויתר על זכותו להיוועץ בעורך דין (ר' ההודעות ת/27(1) ות/27(2)), כאשר בין לבין התקשר גם אחיו של הנאשם (ר' ת/26). במוצאי שבת (1.11.14) הובא הנאשם להארכת מעצר בבית משפט השלום בראשון לציון, ושם נפגש לראשונה עם עורך-דין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

61. חקירתו של הנאשם המשיכה רק לאחר יומיים, ביום שני, 3.11.14, כאשר יום קודם לכן – דהיינו ביום ראשון, 2.11.14 – נפגש הנאשם עם עורך-דינו בבית המעצר ונועץ בו כרצונו. בנסיבות אלה לא נעתר רפ"ק נתיב לבקשות הנאשם להפסיק את עריכת העימות, ביום 3.11.14, לצרכי היועצות, שכן זמן החקירה הוא מתוכנן ומוגבל; וכדבריו:

זמן החקירה הוא זמן מתוכנן, וניתנה לו זכות היועצות עם עורך דינו ביום הראשון, למחרת לא ביצעתי שום פעולה עם החשוד עצמו, התחלתי את החקירה של היום השני ויודאתי איתו שביום ראשון הוא אכן נפגש עם עורך דינו בלי שום מגבלה, והיות ולא השתנה שום דבר, זה לא התאים לחקירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 151, שורה 22 ואילך).

62. ב"כ הנאשם הטיח ברפ"ק נתיב, במסגרת החקירה הנגדית, כי הוא פגע בזכויותיו של הנאשם, אך רפ"ק נתיב הכחיש זאת. רפ"ק נתיב ציין כי זכות ההיועצות "**זכות קדושה**", והוא מקפיד על מימושה, אך לאחר שהנאשם נועץ פעמיים עם עו"ד, וכאשר דובר ביום חקירות עמוס, הוא לא יכול היה להפסיק את החקירות (ר' בפרוטוקול, עמ' 153 שורה 3 ואילך; עמ' 164 שורה 33 ואילך).

רפ"ק נתיב גם דחה את טענות ב"כ הנאשם כי הפעיל על הנאשם לחצים פסולים במהלך החקירה. לדבריו, אמירותיו לנאשם בעימות, "**ספר את האמת**", אינן פסולות, באשר גילוי האמת הוא המטרה היסודית של כל חקירה (שם, עמ' 167 שורה 3 ואילך).

(ג) עדות מר לפבר:

63. בתחילת עדותו של מר לפבר ציינה ב"כ המאשימה כי המאשימה הגישה כתב אישום נגדו בגין חלקו הנטען בפרשת הסחיטה (באישום 2) והוסיפה והצהירה, במסגרת הוראות סעיף 47(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן – פקודת הראיות), כי המאשימה לא תעשה שימוש ראייתי כלשהו נגד העד בדברים שיאמר בעדותו לפניי. בנסיבות אלה הוריתי למר לפבר, בהחלטה, להשיב לשאלות אותן יישאל לפניי (ר' בפרוטוקול, עמ' 69-70).

64. בחקירתו הראשית סיפר מר לפבר על היכרותו הקרובה עם הנאשם מילדות. לגרסת מר לפבר, שהינו כאמור עו"ד, הנאשם שהה באותה התקופה במקסיקו וניהל עסק בתחום התיירות. ביום 11.2.14 פנה אליו הנאשם, תחילה בשיחת ויבר ולאחר מכן בדואר אלקטרוני תחת השם "סוזי" (ר' ההודעה ת/1.55 מיום 11.2.14). לדבריו, בשיחת הוויבר ביקש ממנו הנאשם עזרה בעריכת ההסכם עם החברה. לגרסת מר לפבר, הנאשם אמר לו כי מדובר בהסכם ייעוץ בנושא אבטחת מידע על רקע זליגת מידע מהחברה, והוסיף כי הוא מתנהל מול החברה כקבוצת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

"אנונימוס" ועל כן מתייצג כ"סוזי". הנאשם הסביר למר לפבר שהתשלום הנדרש מהחברה הוא בעבור זה שהנאשם ייעץ לחברה כיצד למנוע פריצות באבטחתה בעתיד (ר' בפרוטוקול, עמ' 76).

65. לאחר השיחה האמורה שלחה "סוזי" את ההודעה הנ"ל למר לפבר, שבה ביקשה לשכור את שירותיו המשפטיים. מכאן התפתחו הדברים, שכללו התכתבויות של מר לפבר הן עם הנאשם והן עם המנכ"ל, והכל במסגרת המשא ומתן לקראת כריתתו של ההסכם עם החברה. בשלב מאוחר יותר, לאחר שהתגבש נוסח ההסכם, נפגש מר לפבר עם המנכ"ל, פעמיים. בפגישה השנייה רמז המנכ"ל למר לפבר כי מדובר בהסכם פסול, וציין שמדובר בהסכם עליו הוא (המנכ"ל) נאלץ לחתום, בלית ברירה ושלא מרצונו (ר' גם בתמליל הקלטת הפגישה, ת/11(1), עמ' 2 שורה 33 ואילך).

66. לטענת מר לפבר, בעקבות דברים אלה התעורר חשדו ועל כן הוא פנה לנאשם, בהודעה ששלח ל"סוזי". בהודעה ציין מר לפבר כי כעת הוא מבין את התמונה, דהיינו: שההסכם עם החברה אינו הסכם ייעוץ אלא הסכם למניעת פרסום הקבצים שהגיעו לידי הנאשם, והוא דורש לקבל הבהרה שלא מדובר בניסיון סחיטה; אזי מדובר בעבירה פלילית שהוא אינו מוכן ליטול בה כל חלק (ר' ההודעה ת/1.109).

בתגובה הבהיר הנאשם למר לפבר, הן בשיחה וכן בהודעה נוספת (ר' ת/1.112), כי לא מדובר במעשה סחיטה כלשהו. לפי הבהרות אלה של הנאשם, בעקבות מעשים מכוערים של המתלונן החל להתגלגל כדור שלג של מידע על החברה, אשר הגיע לידיו. לא מדובר על כן בסחיטה, אלא בהסכם לגיטימי בין שני גופים מסחריים, כאשר החברה צריכה לטפל בבעיות זליגת המידע שלה.

67. מר לפבר הוסיף:

הוא (הנאשם – ש.א.) נשבע לי שהוא לא עושה פה משהו בשביל לסבך אותי. מה לעשות? אני האמנתי לו. זה לא סתם חבר, זה אח שלי, זה החבר הכי טוב שלי, אין לי שום סיבה לחשוב שהוא יסבך אותי בדבר כזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 84 שורה 12 ואילך).

68. לאחר שהופגו חששותיו של מר לפבר המשיך הלה לנהל את המשא ומתן עם החברה, ובהמשך הדברים נקבעה פגישה נוספת, שלישית, בינו לבין המנכ"ל לצורך חתימה על ההסכם עם החברה. דא עקא שבמועד המיועד, ביום 3.8.14, המתינו חוקרי המשטרה למר לפבר במקום הפגישה ולקחו אותו ישירות לחקירה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

במהלך חקירתו החליט מר לפבר לשתף פעולה עם המשטרה. במסגרת זו גרס מר לפבר לנאשם לחשוב שהעסקה נמשכת, אך יש בה שינויים, וזאת על מנת שהנאשם יגיע ארצה בחודש נובמבר והמשטרה תוכל לעצור אותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 87 שורה 11 ואילך). בסופו של דבר ההסכם נחתם ביום 1.9.14 (ר' ת/20).

69. יש לציין כי מר לפבר הביע כעס כלפי הנאשם על כך שהוא עירב אותו בפרשה זו, חזר וטען כי לא קשר קשר פלילי כלשהו עם הנאשם והוסיף כי מבחינתו כלל לא היה מדובר בסיטואציה של סחיטה.

וכך תיאר מר לפבר את הדברים, מנקודת מבטו, עוד במסגרת חקירתו הראשית:

...יעלה על הדעת שאני סוחט מישהו ובא ככה כמו שאני כמו צאן לטבח. זה לא נתפס. למה שאני אעשה, בשביל 30,000 ₪ של הסכם נאמנות (שכר טרחתו של מר לפבר לפי ההסכם – ש.א.)?

שום דבר לא יניע אותי לעשות מעשה פלילי. אני אזרח שומר חוק ואני קצין בצבא ואני תורם למדינה. אם היתה פה סחיטה זה מי שיושב פה (הנאשם – ש.א.) כלפי החברה. אני מאוד רוצה להאמין שלא (ר' בפרוטוקול, עמ' 80 שורה 15 ואילך. ההדגשה הוספה).

(3) פרשת הסחיטה – דיון והכרעה:

(א) אישום 1:

(I) חדירה לחומר מחשב ופגיעה בפרטיות:

70. באישום 1 הואשם הנאשם בעבירה של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי הוראות סעיף 5 לחוק המחשבים, ובעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי הוראות סעיף 5 בצירוף סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות. העובדות בהן הודה הנאשם בבית המשפט מגבשות, על פני הדברים, את יסודותיהן של עבירות אלה. אכן, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם חדר למחשבו של המתלונן והוריד ממנו, ללא רשות, מידע רב. מידע זה כולל, מחד גיסא, פרטים אישיים רבים של המתלונן, לרבות שיחות פרטיות בהחלט באתר היכרויות, ומאידך גיסא, קבצים פנימיים השייכים לחברה.

לא זו בלבד שהנאשם הוריד את המידע האמור ללא רשות, אלא שהוא עשה זאת לצורך עשיית שימוש פסול בו; וכפי שהוכח עוד, מתוך מטרה לעשות בו שימוש לצורך סחיטת המתלונן ולאחר מכן סחיטת החברה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

71. הנאשם טען כי הוא חדר למחשבו של המתלונן לאחר שהלה ניהל עמו שיחה בצ'אט, תחת הכינוי "ילדת החלומות", אשר גלשה לתכנים מיניים-פדופיליים. את השתתפותו בשיחה בעלת תכנים פדופיליים כנטען הסביר הנאשם, לראשונה בבית המשפט, בהתעללות מינית שחוזה לדבריו בילדותו. ואולם, מעבר לכך שלא הוצגה לפני כל ראיה ממשיה לעיסוק פדופילי של המתלונן – סוגיה שעוד תידון בנפרד במסגרת הדיון בטענות הסניגור להגנה מן הצדק – אין בכך כדי לאיין את אחריות הנאשם לעבירות הנ"ל.

72. הנאשם טען עוד, שוב לראשונה בבית המשפט, כי חש שהמתלונן תוקף אותו – דהיינו מנסה לחדור למחשבו – ועל כן כתגובה וכמעין מעשה של הגנה עצמית חדר ללא רשות למחשבו של המתלונן והוריד ממנו מידע, על מנת להבין מה המתלונן אסף עליו (ר' בפסקה 20 דלעיל). דא עקא, שאין כל אפשרות לקבל הסבר זה מכמה וכמה טעמים מצטברים, כלהלן:

ראשית, מדובר בעדות כבושה, שלא ניתן הסבר סביר לכבישתה.

שנית, מדובר בעדות שאינה מתיישבת עם מעשי הנאשם בפועל. הגם שהנאשם טען שביקש לדעת מה המתלונן יודע עליו, בפועל המידע שהוריד ממחשבו של המתלונן הוא מידע פרטי ועסקי, שאין לו כל נגיעה לנאשם.

שלישית, וזו אולי הנקודה העיקרית כאן: אין לאדם כל היתר שבדין לחדור ללא רשות למחשב של אחר רק על סמך חשד שאותו אחר מנסה לחדור למחשבו-הוא.

לו רצה הנאשם להתגונן מפני חדירה שלא כדין הוא היה רשאי לנהוג בדיוק כפי שנהג המתלונן – דהיינו: בהגנה על מחשבו, בין בדרך של מחיקתו ובין בדרך אחרת – אך בוודאי שלא היה רשאי לחדור למחשבו של אחר תוך פגיעה קשה בפרטיותו. אכן, הטענה שהעלתה ההגנה, שלפיה במקרה כגון דא מתקיימים הסייגים של הגנה עצמית (לפי הוראות סעיפים 34 או 134 לחוק העונשין), היא על פניה קלושה ואין אפשרות לקבלה.

73. הנה כי כן, דינו של הנאשם בעבירה של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, ובעבירה של פגיעה בפרטיות, הינו להרשעה.

(II) עריכת נגיף מחשב והעברת נגיף מחשב למחשב של אחר:

74. שונה הוא הדיון לעניין העבירות של עריכת נגיף מחשב והעברת נגיף מחשב למחשב של אחר, לפי הוראות סעיף 6(א) וסעיף 6(ב) לחוק המחשבים, שאף בביצוען הואשם הנאשם באישום
1.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

יש לציין, בפתח הדיון המשפטי בעבירות אלה, כי הניסוח הנ"ל של העבירות בכתב האישום הינו שגוי מבחינה משפטית. זאת, מהטעם שכל הוראות סעיף 6 לחוק המחשבים תוקנו, והלכה למעשה הוחלפו, והמילה "נגיף" ("וירוס" בלע"ז) אינה מופיעה יותר באף אחד מחלופות הסעיף (ר' בהוראות חוק המחשבים (תיקון), תשע"ב-2012). שגיאה זו הינה משמעותית במיוחד בעניין האישום בעבירה של "העברת נגיף מחשב למחשב של אחר", לפי הוראות סעיף 6(ב), שכן עבירה זו בוטלה והעבירה החלופית לה נקבעה בהוראות סעיף 6(ג) לחוק המחשבים המתוקן.

75. על פי גרסת הנאשם, שעליה לא חלקה המאשימה, הנאשם ביצע את החדירה למחשבו של המתלונן באמצעות תוכנת הארדמקס. על פי האמור בחוות דעת מומחה ההגנה, שלא נסתרה, מדובר בתוכנת ניטור חוקית, המוצעת למכירה ברשת, לכל דורש. על פי האמור שם עוד, מדובר בתוכנה שבפשטות רבה ניתן להתקינה על מחשב מרוחק. בנוסף, מומחה ההגנה לא נחקר בעניין "עריכת תוכנה" למעט בהקשר של צורך המפעיל להגדיר אילו פעולות הוא מבקש שהתוכנה תבצע (ר' בפסקה 36 דלעיל).

76. העבירות לפי הוראות סעיף 6 לחוק המחשבים, שבעבר עסקו ב"עריכת תוכנה" של "נגיף מחשב", מדברות כיום, לאחר תיקון, על "עריכת תוכנה" לביצוע "פעולות אסורות". על פני הדברים ספק הוא, אם הגדרה זו כוללת גם קביעת הפעולות המתבקשות על ידי המתקין בתוכנה, שהינה כשלעצמה חוקית לחלוטין. לפיכך אין מקום לראות בפעולות כאלה משום "עריכת תוכנה" במובן ההוראות האמורות. בנוסף, כל שהנאשם עשה בעניין זה, על פי חוות דעת ההגנה, הוא חבילת התקנה מרוחקת, שהכנתה פשוטה בתכלית.

77. לא זו בלבד שחוות דעת ההגנה לא נסתרה בנושא זה בחוות דעת מטעם המאשימה, אלא שבהקשר זה עומדת לרועץ למאשימה העובדה שהמתלונן, ולאחר מכן אנשי החברה, מחקו לחלוטין את תוכן מחשבו של המתלונן.

בנסיבות אלה – כאשר תוכן מחשבו של המתלונן אינו ניתן לשחזור – אין כל ראייה באשר לדרך שבה נחדר מחשבו של המתלונן, קל וחומר אם הנאשם "ערך תוכנה" לצורך זה. בנוסף, ראיות בנושא זה לא הוצגו לפניי גם מתוך המחשב שנתפס ברשות הנאשם בהגיעו לישראל. מתעורר אפוא, למצער, ספק סביר בשאלה אם הנאשם "ערך תוכנה", כאמור בהוראות סעיף 6(א) לחוק המחשבים, וממילא בכך שהנאשם העביר אותה למחשבו של המתלונן.

78. מכאן, שדינו של הנאשם – בעבירות שבהן הוא הואשם לפי הוראות סעיף 6 לחוק המחשבים – הוא לזיכוי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

בנסיבות אלה אין צורך להתייחס כאן לטענתו הנוספת של ב"כ הנאשם בסיכומיו, שלפיה העבירה של "עריכת נגיף מחשב" הינה, על פי הנסיבות הנטענות באישום 1, בגדר "עבירת חוץ", וכי המאשימה לא עמדה בתנאים הנדרשים להעמדה לדין בגינה.

(ב) אישום 2 :

(I) סחיטה באיומים :

79. באישום 2 הואשם הנאשם בשתי עבירות של סחיטה באיומים, האחת כלפי המתלונן והשנייה כלפי החברה, לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

על פני הדברים, האיומים החמורים שהושמעו בהודעות אותן שלח הנאשם – תחילה למתלונן ולאחר מכן לחברה – בצד הדרישות הכספיות המשמעותיות בהן נדרשו המתלונן והחברה לעמוד על מנת שהנאשם יימנע מלממש את איומיו, מגבשים את העבירה של סחיטה באיומים. אכן, בסופו של דבר נעצר הנאשם והמתלונן והחברה לא שילמו לו מאומה. ואולם, העבירה לפי הוראות הרישא לסעיף 428 לחוק העונשין, בה הואשם הנאשם באישום 2, אינה כוללת רכיב של עשיית מעשה על ידי הנסחט (להבדיל מהעבירה לפי הוראות הסיפא לאותו הסעיף).

80. לא למותר לציין כאן, כי הנאשם הודה לפניי במשלוח ההודעות המאיימות ואף ציין, מפורשות, כי מטרתו היתה להטיל אימה הן על המתלונן והן על המנכ"ל; ודי בכך כדי לגבש את יסודות העבירה. העובדה שהנאשם הגדיר לעיתים את התמורה הכספית המשמעותית, שאותה דרש, כ"תרומה", אין בה כדי להעלות או להוריד, שכן מדובר בדרישה כספית בצידו של איום חמור ומפורש שאינו משתמע לשני פנים.

81. כמעט גם אין צריך לומר, כי הסתברותו של הנאשם מאחורי זהות בדויה – כאישה בשם "סוזי ריכטר" – תוך הקפדה להימנע מהשארת כל ראייה העשויה לחשוף את זהותו, הינה בגדר התנהגות מפלילה. כזכור, מעבר להתייצגות כ"סוזי" השתמש הנאשם, תחילה, בדפדפן "תור" ושלה הודעות מ"צדק אנונימי", באופן שלא ניתן יהיה לאתרו. לאחר מכן שלח הנאשם מסמכים פיזיים, מהם הקפיד להסיר טביעות אצבע, מסניף חברת שילוח שאין בו מצלמות. לבסוף, גם לאחר שפתח תיבת דואר אלקטרוני באמצעות אתר "וואלה", תחת השם "סוזי ריכטר", הקפיד הנאשם להימנע מכל דרך התקשרות שתחשוף פרטים מזהים כלשהם.

מדובר, אם כן, בהתנהגות מפלילה מובהקת, המלמדת הן על מחשבתו הפלילית של הנאשם והן על העובדה שהנאשם פעל, במסגרת פרשת הסחיטה, באופן מתוכנן, מחושב וקר רוח, ולא כאיזושהי תגובה ספונטנית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

82. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי כיוון שהנאשם דרש מהמתלונן להפסיק את פעילותו הפדופילית (הנטענת), וכן דרש מהחברה לטפל במתלונן, הרי שלא ניתן לקבוע כי הנאשם השמיע איומים שלא כדין. ואולם, אין לקבל את הטענה. מעבר לכך שטענות הנאשם כלפי המתלונן לא הוכחו, הדרישה העיקרית של הנאשם היתה כספית, וזאת הן מהמתלונן והן מהחברה. זאת ועוד: כאשר המנכ"ל הפנה את הנאשם למשטרה, בכל הקשור לטענותיו כלפי המתלונן, לא רק שהנאשם לא פנה למשטרה בתלונה כאמור אלא שהוא המשיך להעלות דרישות כספיות שונות ולסחוט את המנכ"ל והחברה תוך איומים שיעשה שימוש בקבצים ובמידע של החברה – אותם הצליח להוריד ממחשבו של המתלונן – שאין להם כל קשר לפעילות פדופילית.

83. ואם לא די בכל אלה, הרי שלו באמת רצה הנאשם שהרשויות יטפלו במתלונן לא היתה כל מניעה שיגיש תלונה; וטענתו כי לא יכול היה לעשות זאת משום ששהה באותה העת במקסיקו הינה טענה קלושה עד מאוד. לא היתה כל מניעה שהנאשם ינסה ליצור עם משטרת ישראל הן בטלפון, הן באמצעות מכרים או קרובי משפחה בארץ והן באמצעות נציגויות ישראל בחו"ל; והנאשם אף לא טען שניסה ליצור קשר באחת מדרכים אלה. בנוסף, הנאשם יכול היה לפנות לגופי חקירה זרים, העוסקים בלחימה בפדופיליה גם ברמה הבינלאומית, כדוגמת ה-FBI. דווקא הדברים שכתב הנאשם למתלונן כבר בהודעה הראשונה (ת/12) מלמדים כי הוא היה מודע היטב לכך שה-FBI מתעניין בעבירות פדופיליה ועורך חקירות לגביהן גם כאשר הן מבוצעות מחוץ לגבולות ארצות הברית.

84. אכן, במהלך ניהול המשא ומתן עם החברה, בפרט לאחר הגשת התלונה למשטרה, הלך והסתבר כי יכולתו של הנאשם להמשיך ולהטיל אימה על המתלונן ועל החברה הינה מוגבלת. כנראה שפעולות ההגנה שבהן נקטו המתלונן (במחיקת מחשבו ובניתוקו) והבעלים ד"ר גולן (בשינוי דרכי ההתקשרות של עובדי החברה בדואר אלקטרוני ואבטחתן) הצליחו, ולאחר החדירה הראשונית למחשבו של המתלונן לא הצליח הנאשם להשיג חומרים נוספים כלשהם – לא על המתלונן ולא על החברה.

לפיכך, וכאשר הראיות שהיו בידי הנאשם לפדופיליות הנטענת של המתלונן היו קלושות, אם בכלל (ועוד נדון בכך בהמשך), ומכיוון שבנושא זה הפנה המנכ"ל את הנאשם להגשת תלונה במשטרה, לא נותרו בידי הנאשם מנופים של ממש להמשך סחיטתה של החברה, למעט הקבצים שאותם הצליח בזמנו להוריד ממחשבו של המתלונן.

בנסיבות אלה נאלץ הנאשם לצמצם את דרישותיו ולהסכים לתנאים מסוימים שביקשה החברה, שעיקרם היה – בהנחיית המשטרה – יצירת מנגנון שיאפשר קצה חוט לחשיפת זהותו של הנאשם. יחד עם זאת, בעובדות אלה אין כדי לגרוע מעצם התקיימות יסודות העבירה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578-11 מדינת ישראל נ' פלוני

סחיטה באיומים, הן כלפי המתלונן והן כלפי החברה, ועל כן דינו של הנאשם הוא להרשעה בשתי עבירות אלה.

(II) קשירת קשר לביצוע פשע:

85. בנוסף לעבירות הסחיטה באיומים הנאשם, באישום 2, גם בביצוע העבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי הוראות סעיף 499 לחוק העונשין. כעולה מדרך ניסוח עובדות כתב האישום, הכוונה היא לקשירת קשר עם מר לפבר לצורך סחיטת החברה, דהיינו: עבירת הסחיטה השנייה שבה הנאשם הנאשם; והכל עובר ליום 11.2.14 שבו נשלח המייל הראשון של "סוזי" למר לפבר (ההודעה ת/1.55).

על פני הדברים ברור אפוא, נוכח דרך ניסוח העובדות האמורה, כי לא הוכחה לפניי עבירת קשירת הקשר, שכן לא הובאו לפניי די ראיות להוכחת קשירת קשר עובר ליום 11.2.14 כנטען בכתב האישום.

86. במה דברים אמורים. כידוע, עבירת הקשר הינה עבירה רבת משתתפים מטבע ברייתה, דהיינו: נדרשים לפחות שני בני אדם לצורך גיבושה (ר' ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין** (תשנ"ב-1992), כרך ג', בעמ' 271). לפיכך, כפי שגם נפסק לא אחת, מצב הדברים הפרדיגמטי בעבירת הקשר הינו מצב דברים שבו שניים או יותר חוברים יחדיו לצורך ביצוע עתידי של עבירה פלילית, שהיא העבירה העיקרית, וזאת בדרך של ביצוע בצוותא חדא:

...לשם הוכחת ביצועה של (עבירת הקשר – ש.א.), נדרשת התביעה להראות כי בין הצדדים נרקם רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים, גם אם לא את העבירה הספציפית שבה הם הנאשמו (ר' בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש (2010), שאליו הפנתה ב"כ המאשימה, בפסקה 50 לפסק הדין, המפנה לפסיקה רבה וענפה. ההדגשה הוספה).

87. והנה, במקרה דנא, בעת שפנה הנאשם למר לפבר הוא כבר ביצע את העבירה של סחיטה באיומים, לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין, ולפיכך אף לא ניתן לדבר על "קשר ספונטאני" (דהיינו קשר שנקשר מידיית לפני ביצוע העבירה העיקרית). נוכח העיתוי האמור, ברור כי פנייתו של הנאשם למר לפבר לא נעשתה לצורך ביצוע עבירת הסחיטה, שכאמור כבר בוצעה, אלא רק על מנת להשתמש במר לפבר לצורך קבלת תמורת הסחיטה, כלומר לצורך השלמת העבירה לפי הוראות סעיף 428 סיפא; והכל על רקע תרגילי החקירה של רפ"ק קסיאל, אשר ניסה למצוא קצה חוט שיוביל אותו לזיהוי הסחטן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

88. אמנם אין לשלול אפשרות שבה מבצע העבירה קושר קשר עם אחר לצורך ביצועה של עבירה עיקרית נוספת, לאחר שקודם לכן ביצע עבירה הקשורה לה לבדו. ואולם, במקרה דנא לא כך נטען בעובדות כתב האישום, אשר הן המגדירות את המסגרת המשפטית של האישומים נגד הנאשם. בנוסף, עד התביעה מר לפבר הכחיש נמרצות קשירת קשר פלילי כלשהו עם הנאשם, ולא נתבקשה הכרזתו כעד עוין או הגשת אמרות חוץ שמסר במסגרת הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות. הכחשה זו של מר לפבר נתמכה גם בראיות נוספות, דהיינו: הן בהכחשתו-שמנגד של הנאשם והן במכלול נסיבות העניין, לרבות האמור בהודעה ששלח מר לפבר לנאשם לאחר פגישתו השנייה עם המנכ"ל (ההודעה ת/1.109).
89. כפי שרפ"ק קסיאל ציין בהגיונותו (ר' בפסקה 57 דלעיל), ייתכן שמר לפבר היה עו"ד משוטה, לפחות בתחילת הדרך, ובכל מקרה ברור שלא הוכח כי הוא קשר קשר עם הנאשם עובר ליום 11.2.14. יתר על כן, ייתכן שהסיטואציה העובדתית של התקשרות הנאשם עם מר לפבר היתה, במיוחד בתחילת הדרך, "ביצוע באמצעות אחר" (לפי הוראות סעיף 29(ג)(4) לחוק העונשין). יחד עם זאת, שאלה זו זה איננה טעונה הכרעה על פי כתב האישום שלפניי ומן הסתם תידון ותוכרע במשפטו של מר לפבר. בהליך שלפניי די בקביעה כי לא הוכחה קשירת הקשר הפלילי בה הואשם הנאשם.
90. ב"כ המאשימה הפנתה בסיכומיה לכך שמר לפבר התייצג בפני המנכ"ל כשלוח של לקוחה בשם "סוזי", שאותה איננו מכיר, לשם קבלת כספים; והכל חרף העובדה שדובר בנאשם, חברו מנוער (ר' בסעיפים 31-32 לסיכומיה). לשיטתה, די במצג שווא זה "**כדי לקיים את יסודות עבירת הקשר**" – ולא היא. ספק הוא אם במצב דברים כזה נדרש עורך-דין למסור את פרטי הזיהוי של לקוחו לצד שכנגד, ומכל מקום ברור הוא שאין בעצם אי גילוי הפרטים כדי להוכיח קשירת קשר לביצוע פשע של סחיטה באיומים.
- ב"כ המאשימה הפנתה גם להודעה מיום 19.2.14, אותה שלח הנאשם למנכ"ל ושה ציין, בין השאר, "**תזכורת: עו"ד לפבר הינו שכיר מטעם הקבוצה ואינו חלק מהקבוצה ואבקש לא לייזע אותו בשום פרט מעבר להסכם הנחתם**" (ר' ההודעה, ת/1.70). הודעה זו נשלחה על ידי הנאשם גם למר לפבר, בעותק נסתר (ר' ת/1.70א), וגם מכך ביקשה ב"כ המאשימה ללמוד על קשירת קשר פלילי בין השניים. דא עקא, שאף עובדה זו אינה מוליכה למסקנה חד משמעית, שכן עשויים להיות לה כמה וכמה הסברים שונים.
91. אין לכחד כי התנהלותו של מר לפבר מול "סוזי" מעוררת תמיהות ואף חשדות. ואולם, מכאן ועד לקביעות שיפוטיות פוזיטיביות, במשפט פלילי, רב המרחק. כידוע, חובתה היסודית של המאשימה בהליך הפלילי היא להוכיח כל עבירה ועבירה, שבה מואשם הנאשם, מעבר לספק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

סביר ; ובתמיהות ובחשדות לא סגי. המאשימה לא יצאה ידי חובתה זו לעניין עבירת הקשר, ועל כן דינו של הנאשם הוא לזיכוי מעבירה זו.

ג. פרשת פרסומי התועבה:

92. כפי שצוין בפתח הכרעת הדין, פרשת פרסומי התועבה הינה פרשה שונה ונפרדת מפרשת הסחיטה. כזכור, הנאשם נעצר ביום 1.11.14 במעבר הגבול, עם הגיעו לישראל. בכבודתו של הנאשם נערך חיפוש, שבמהלכו נתפס מחשב אישי (ר' דו"ח התפיסה ת/32. להלן – המחשב).

בחיפושים שנערכו במחשב, אשר תוצריהם מתועדים במסמך ת/23, נמצאו ממצאים המלמדים על הפצת פרסומי תועבה. כעולה ממסמך זה, משתמש בשם "amit_sharon11" (להלן – המשתמש עמית שרון), ניהל מהמחשב, בתוכנת סקייפ, שיחות טקסט פדופיליות, שבמהלכן הוא הפיץ, לפחות לשני בני שיח שונים, לינקים לתמונות פדופיליות.

93. הנאשם כפר מכל וכל במיוחס לו בפרשת פרסומי התועבה, ובפרט בטענה כי הוא הוא המשתמש עמית שרון. יחד עם זאת, הנאשם הודה בעובדות מהותיות מסוימות – דהיינו: העובדה שמדובר במחשב שהיה בשימוש, והעובדה שהוא עשה שימוש במחשב לצורך עריכת שיחות בתוכנת סקייפ – עובדות שבנסיבות העניין יש להן משמעות רבה, כפי שעוד נראה בהמשך. לפיכך נתחיל גם את הדיון בראיות הרלוואנטיות לפרשה זו – כפי שנעשה בפרשת הסחיטה – בראיות ההגנה.

94. עוד יש להזכיר כי מדובר בפרשה זו בעבירה של פרסום תועבה שבוצעה מחו"ל ועל כן מוסכם על הצדדים כי מדובר בעבירת חוץ. יש להעיר, בהקשר זה, כי מדובר בשיחות שנערכו בשפה העברית, כאשר סביר להניח שלפחות אחד הדוברים בצד השני שהה בישראל; ואם כך הדבר מדובר בעבירה שמקצתה בוצע בשטח ישראל ועל כן היא בגדר עבירת פנים. ואולם, אין ראייה של ממש בעניין אחרון זה ועל כן נקודת המוצא היא, כמוסכם על שני הצדדים, שמדובר בעבירת חוץ.

(1) עיקר ראיות ההגנה בפרשת פרסומי התועבה:

(א) גרסאות הנאשם:

(I) גרסת הנאשם בחקירותיו במשטרה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578-11 מדינת ישראל נ' פלוני

95. בעניין פרשת פרסומי התועבה נחקר הנאשם רק במסגרת חקירתו האחרונה, ביום רביעי 5.11.14, וזאת לאחר שנערך חיפוש במחשב ונמצאו הממצאים הנ"ל (ר' ההודעה ת/29 וכן בפסקה 16 דלעיל).

לאחר שהנאשם הוזהר גם בגין העבירה של פרסום תועבה הוא ציין "לגבי העבירות החדשות שנוספו לא מכיר ולא יודע ולא קשור אליי" (ר' ת/29 שורה 1). הנאשם ביקש להיוועץ בעורך דינו וניתנה לו האפשרות להתקשר לסניגור ולשוחח עמו. לאחר השיחה ציין הנאשם כי בעצת הסניגור הוא מעוניין להיפגש עמו פנים אל פנים, בטרם תחילת החקירה, וסירב לענות על שאלות.

96. בהמשך הדברים התרצה הנאשם והחל להשיב על שאלות. עם זאת, כאשר נתבקש לציין באיזה אתר פגש לטענתו את המתלונן, שב וטען שאין ביכולתו לענות עד שיפגש עם עורך דינו (ת/29 שורה 90). עוד יש לציין, בהקשר זה, כי בהמשך החקירה נעשו הפסקות הן לארוחת צהרים והן למפגש עם עו"ד (שם, שורה 149 ושורה 185). לאחר מכן העלה הנאשם את הטענה כי במהלך החקירה ביום שני, 3.11.14, נפגעה זכות ההיוועצות שלו בכך שנמנע ממנו לדבר עם בא כוחו. החוקר, רפ"ק נתיב, שאל את הנאשם מה השתנה מאז היוועצותו עם עורך דינו יום אחד קודם לחקירה הנ"ל, דהיינו ביום ראשון 2.11.14, והלה השיב "איני מעוניין לפרט" (שם, שורה 218).

97. לגופו של עניין הודה הנאשם כי מדובר במחשב שהיה בשימוש, וכן בכך שחומרים שונים שנמצאו במחשב שייכים לו (תמונות, מסמכים וגם תיקייה מסוימת) (ר' ת/29 שורה 253). יחד עם זאת, הנאשם הוסיף וטען כי מדובר במחשב השייך לחברה המקסיקנית בה הוא עובד. לדבריו, בעסק במקסיקו מצויים בין שלושה לחמישה מחשבים דומים ו"כל אחד מתיישב ליד מחשב פנוי. יש אנשים קבועים שבאים. כל פעם יתיישבו ליד מחשב פנוי ולא דווקא ליד אותו מחשב" (שם, שורה 29).

98. בנאשם הוטחה העובדה כי המחשב מלא במידע שלו-עצמו, ולא של אחרים, כלהלן :

ש: מעיון במחשב יש שם הרבה קבצים אישיים שלך ושל אישתך – תמונות חתונה, תמונות לידה, טיולים, דרכונים, גיבוים שלך, גיבוי של התקן אחסון נייד שלך ושום דבר של אחרים. איך אתה מסביר את זה.

ת: אני כל הזמן מנקה אותו. אני סומך על אנשים שלא יכנסו לדברים האישיים שלי. אני יוצא מנקודת הנחה שאם נתתי לאדם את המחשב שלי הוא מכבד את הפרטיות שלי. המחשב הזה לא נמצא בשימושי הבלעדי ואני כל הזמן מנקה אותו (ת/29 שורה 46 ואילך. ההדגשות הוספו).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

99. הנאשם ציין את סיסמת הכניסה למחשב, אך טען שכולם מכירים אותה והמחשב בדרך כלל פתוח (ת/29 שורה 65). הנאשם הודה כי הוא משתמש במחשב בתוכנת סקייפ, על מנת לשוחח עם בני משפחתו, וציין כי שם חשבון הסקייפ שלו הוא [פלוני] (להלן – המשתמש [פלוני]). הנאשם טען כי אין לו עוד חשבונות סקייפ ובאופן ספציפי הכחיש כל קשר למשתמש עמית שרון.

100. יחד עם זאת, הנאשם התקשה מאוד להסביר את סמיכויות הזמנים שנמצאה בין שיחותיו של המשתמש [פלוני] לבין שיחותיו של המשתמש עמית שרון, כעולה מהמסמך ת/23; כלהלן:

ש: אני מציג בפניך קובץ המכיל את כל תכתובות הסקייפ מהמחשב שלך בשם skype chat message_all מתוך תקליטור... בתאריך 24/6/14 יש שיחות של משתמש amit_sharon11 בין השעות 07:42 ל 08:46. אח"כ ישנה שיחה שלך עם משתמש בשם ayeleetaa (אשתו של הנאשם – ש.א.) בשעה 17:19 ומיד אח"כ בשעה 17:49 יש שוב חיבור של משתמש amit_sharon11. איך אתה מסביר את זה?

ת: ההפרש בין הזמנים הוא חצי שעה. כפי שצינתי קודם המחשב לא היה ברשותי כל הזמן. היה ברשותם של אנשים אחרים בזמנים משתנים, לתקופות משתנות ובמקומות משתנים.

...

ש: בתאריך 25.7.14 אתה מחובר מ 23:13 ועד 23:45 לערך, amit_sharon11 מחובר מ 02:13 ועד 03:11. ואז אתה מתחבר עם היוזר שלך ב 10:57. איך אתה מסביר?

ת: אני חוזר על התשובות הקודמות.

ש: האם ב 02:00 בלילה המשרד פתוח?

ת: לא, אבל אמרתי לך שהמחשב לא תמיד ברשותי. כמו כן כמו שאמרתי קודם אמרתי לך שיש ימים שאנחנו פתוחים גם בשעות לא רגילות.

ש: מה שאני מבין זה שמישהו לקח את המחשב לביתו? מישהו שאתה לא יודע מי זה. גלש במשך הלילה והשכים קום להחזיר את המחשב למשרד?

ת: אמרתי לך שמות של אנשים שנמצאים עם המחשב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

- ש: באותו יום אתה בסקיפ עד 11:02 וב-12:37 amit_sharon11 שוב מתחבר עד 13:32. ובכל אותו זמן מנהל שיחות שדרושה להן פרטיות.
- ת: יש שעות במשרד שהן יותר רגועות, כמו שיש שעות במשרד שאני לא נמצא בהן מה שיכול להיות שלצערי השתמשו במחשב שלי לצרכים פליליים.
- ש: ב-28.7.14 אתה מחובר לסקיפ עד שעה 13:41. משעה 14:41 מחובר amit_sharon11 עד 21:37 ובהמשך ב-29.7.14 שוב ב 00:26.
- ת: אני מבקש לא להתייחס יותר לעבירות שבמידה ונעשו ממחשב זה נעשו שלא בשטח השיפוט של מדינת ישראל.
- ש: אמרת קודם שבכל פעם מתיישבים על מחשב פנוי. איך זה ש amit_sharon11 תמיד מתיישב על המחשב שלך.
- ת: יכול להיות שזה יותר מבן אדם אחד.
- ש: מי מכל האנשים שהזכרת יכול היה לעשות את זה.
- ת: יש לי רעיון, אני אשמור אותו לעצמי (ת/29 שורה 105 ואילך. ההדגשות הוספו).

101. ובהמשך הדברים, בסיכומי של נושא זה :

- ש: אני מציג בפניך קובץ המכיל את כל תכתובות הסקיפ מהמחשב שלך תחת משתמש amit_sharon11 בשם skype chat message_amit_sharon11 מתוך תקליטור... בתקופה שבין 12/6/14 לבין 29/10/14 נמצאו סך של 12105 שיחות סקיפ של amit_sharon11 מתוך 12884 שיחות סקיפ סך הכל. 94% מכלל שיחות הסקיפ במחשב שלך הן של amit_sharon11. איך אתה מסביר את זה?
- ת: אין לי מה להוסיף. הסיבה שבגינה אני חוזר על הדברים שאמרתי היא מפני שהסברתי מספר פעמים את הסיטואציה ונגזרותיה כלפי המחשב המדובר ועל כן אני מרגיש שמיותר כל פעם לציין מחדש את הדברים (ר' ההודעה ת/29 שורה 197 ואילך).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

(II) גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט :

102. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקר גרסתו במשטרה, כאמור לעיל, והוסיף כי המחשב המדובר היה אחד ממחשבי העסק ורק במקרה הוא הגיע איתו לארץ (ר' בפרוטוקול, עמ' 156 שורה 4).

הנאשם הוסיף וטען כי המסמך ת/23 הינו "דו"ח מסונטז נסיבתי" ולא ברור, כאשר לשיטתו "מנסים ליצור מצג שעל בסיס דו"ח שמראה כמה שעות אינטראקציות בדקות מסוימות אני הוא האדם שיושב ומנהל את כל שאר השיחות המזוועות שנמצאים בדו"ח הזה ואני האדם שנמצא בתוך הלינקים" (שם, שורה 12 ואילך. ההדגשות הוספו).

103. הנאשם הדגיש כי הוא שיתף פעולה עם חוקריו באופן מלא, נתן להם מרצונו את סיסמת הכניסה למחשב ו"הם לא היו צריכים צו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 156 שורה 17). הנאשם הלין על כך שרפ"ק נתיב מנע ממנו להיוועץ עם עורך דינו והוסיף:

...החקירה הזאת הייתה אחד הדברים הקשים שעברתי בחיי. התוצאות של החקירה הזאת מבחינתי, פספסתי את היכולת לספר את האמת. ז"א סיפרתי את האמת, אבל את הדברים המהותיים פספסתי כי פחדתי. פחדתי באותו הרגע, למשל את הצילומי מסך, זה לא משהו שחשפתי באותה החקירה, אם הייתי חושף אולי הדברים היו נראים אחרת, פחדתי לחשוף את הצילומי מסך, ולבוא ולהגיד כן פרצתי למחשב, הרגשתי שזה יחזור אליי. מחפשים אשם ולא את האמת... (ר' בפרוטוקול, עמ' 157 שורה 18 ואילך).

104. בחקירתו הנגדית שב הנאשם ומתח ביקורת על המסמך ת/23, וטען כי הוא לא ברור או חסר. יחד עם זאת, כשנשאל אם שיחות המתועדות במסמך ת/23 – שנערכו בין המשתמש [פלוני] לבין אשתו של הנאשם – הן שיחות שהוא אמנם ביצע, השיב הנאשם "יכול להיות" ומיד אחר כך "כנראה שכן" (ר' בפרוטוקול, עמ' 187 שורה 23 ואילך). עוד אישר הנאשם כי דיבר עם אשתו ועם אמו בסקיפ, וכן אישר את שמות המשתמש בסקיפ של שתיהן, כפי שהם מופיעים במסמך ת/23.

(ב) עדות העד המומחה מטעם ההגנה :

105. מומחה ההגנה התייחס בחוות דעתו גם לפרשת פרסומי התועבה. המומחה הסביר כי "לינק" (קישורית) הוא "כתובת טקסטואלית לאתר או עמוד ברשת האינטרנט ולא קובץ או תיקיה השמורים על מחשב... כאשר לוחצים על הקישור, נפתח דפדפן האינטרנט ומביא אותנו לעמוד המצוין בקישור". כמו כן ציין מומחה ההגנה, בהקשר זה, כי תוכן אתר האינטרנט,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

שאליו מפנה הקישור, עשוי להשתנות בכל רגע בהתאם לשינויים שנעשו באתר היעד (ר' בחוות הדעת, בפסקה 1.8).

106. עוד התייחס מומחה ההגנה לתוכנת סקייפ ולתכונותיה, וכן למסמך ת/23 (ר' בחוות הדעת, בפסקאות 1.9-1.12). המומחה ניסח את מסקנותיו בנושא זה כלהלן:

בדו"ח שהובא לפניי (הכוונה למסמך ת/23 – ש.א.) ניתן למצוא רשומות של הודעות שנשלחו ונתקבלו, והעברות קבצים. לא נמצא תיעוד של שיחה קולית או וידאו. מאחר וביצוע שיחות קוליות/וידאו הוא שימוש נפוץ מאוד בתוכנת סקייפ, ניתן להניח שהמשתמשים בדו"ח זה ביצעו שיחות שכאלו, אך לא מהמחשב שממנו הופק דו"ח זה. מכאן ניתן להסיק בסבירות גבוהה כי שני המשתמשים (עמית שרון ו[פלוני] – ש.א.) השתמשו בחשבונות אלו גם במכשירים אחרים, וכי חלק מהשיחות המתועדות בדו"ח בוצעו ממכשיר אחר (שם, בפסקה 1.12. הכוונה היא לכך שהמשתמשים במחשב ביצעו התקשרויות גם מחשב אחר, וכאשר ביצעו התקשרויות מהמחשב (דנא) יובאו רשומותיהם הקודמות מהמחשב האחר למחשב דנא. ההדגשות הוספו).

107. בחקירתו הנגדית הודה מומחה ההגנה כי מומחיותו היא בתחום אבטחת המידע ולא בתחום הסקייפ, אך טען כי את ההנחה בדבר דרך השימוש בתוכנת סקייפ – שעליה הוא ביסס את מסקנתו הנ"ל – הוא שאב מהיכרותו עם משתמשי סקייפ (ר' בפרוטוקול, עמ' 196 שורה 14 ואילך).

עם זאת הסתבר, כי מומחה ההגנה כלל לא קרא את השיחות שבמסמך ת/23, וממילא לא יכול היה לומר דבר על דרך התנהלותם של משתתפיהן הקונקרטיים, תוך שהסביר זאת בכך שאינו "מומחה לאנשים" (שם, עמ' 197 שורה 20). דא עקא שהיבט זה הינו קריטי במקרה דנא נוכח תוכן שיחותיו של המשתמש עמית שרון. מדובר בשיחות פדופיליות בוטות, וברי כי משתמש המשתתף בהן לא ירצה לחשוף את זהותו בניהול שיחות וידאו או אודיו, בפרט כשהמשתמש עמית שרון עצמו חזר וציין שהוא נוהג בזהירות בהקשר זה (ר' בפסקה 113 להלן).

108. עוד יש לציין, לעניין עדות מומחה ההגנה בהקשר לפרשת פרסומי התועבה, כי דווקא במסגרת חקירתו החוזרת אישר המומחה, לבקשת ב"כ הנאשם ובניגוד לאמור במסקנת חוות דעתו הנ"ל, שהמסמך ת/23 אמנם כולל תיעוד שיש בו אינדיקציה לקיומן של שיחות וידאו. זאת, למשל, בשיחה מסוימת שניהל הנאשם (תחת המשתמש [פלוני]) עם אמו (ר' ת/23, עמ' 11 שורה 845 וכן בפרוטוקול, עמ' 202 שורה 4 ואילך). להבדיל, לא נטען לפניי, גם לא בסיכומים, כי קיימת אינדיקציה כלשהי לכך שהמשתמש עמית שרון ביצע שיחות וידאו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

- (2) עיקר ראיות התביעה הרלוואנטיות למחלוקות בפרשת פרסומי התועבה :
109. להבדיל מגרסת הנאשם בפרשת הסחיטה, בפרשת פרסומי התועבה הכחיש הנאשם ביצוע מעשה פלילי כלשהו בכלל, וקשר כלשהו למעשיו של המשתמש עמית שרון בפרט.
- יחד עם זאת, כאמור, הנאשם הודה כי המחשב הינו אותו מחשב שנתפס ברשותו, עם הגעתו ארצה, וממילא כל הראיות בעניין התפיסה אינן שנויות עוד במחלוקת.
- (א) עדות רפ"ק נתיב :
110. לעדות רפ"ק נתיב כבר התייחסנו במסגרת פרשת הסחיטה. עם זאת, רפ"ק נתיב ניהל את החקירה בעת שהנאשם נעצר, עם הגיעו ארצה, וממילא בעת חקירתו של הנאשם בגין פרשת פרסומי התועבה. רפ"ק נתיב העיד, בהקשר זה, בשני עניינים עיקריים: **ראשית**, בסוגיית החיפוש שנערכו במחשב. **שנית**, בממצאים שעלו מחיפוש אלה והשלכותיהם.
111. כפי שהסביר רפ"ק נתיב, החיפוש הראשוני במחשבו של הנאשם נעשה על פי צו חיפוש שהוצא מבעוד מועד, ביום 20.10.14, עובר להגעתו ארצה של הנאשם (כאמור, ביום 1.11.14).
- כאשר בוצע החיפוש במחשב, על פי צו זה, נתגלו במהלכו אינדיקציות להפצת תמונות תועבה, דהיינו: התגבש חשד לעבירה נפרדת ונוספת. לפיכך, החיפוש הופסק וצוות החקירה פנה לבית המשפט וביקש צו חיפוש נוסף למחשב, גם לגבי החשד לביצוע עבירה נוספת זו. ביום 3.11.14 ניתן צו כאמור, ובוצע החיפוש שבו נתגלו הממצאים שביסוד אישום 3 (ר' הדו"ח שערך רפ"ק נתיב, ת/21, המבוסס על הממצאים העולים מהמסמך ת/23, אותו הפיק רפ"ק נתיב. ר' גם את צווי החיפוש, ת/74 ות/75, וכן בעדותו של העד בחקירתו הנגדית, בפרוטוקול, עמ' 159).
112. המסמך ת/23 (הדפסה מהדיסק ת/22) הינו תיעוד של שיחות הסקייפ שנערכו מהמחשב. תיעוד זה כולל את המלל של שיחות הטקסט שערך המשתמש עמית שרון בתוכנת הסקייפ. כפי שכבר צוין, מדובר במלל של שיחות פדופיליות בוטות בעניין יחסי מין עם ילדות. ברי כי אין כל צורך לחזור כאן על מלל זה ולצטט את השיחות ודי בציון העובדה שאגב השיחות המשתמש עמית שרון חוזר ומציין את משיכתו לילדות, ואף נוקב קונקרטי בגיל של 8 שנים (ת/23, עמ' 83 שורה 9693). כמו כן, במהלך השיחות שולח המשתמש עמית שרון, לבני שיחו, לינקים לתמונות פדופיליות של ילדות.
113. ראוי לציין כי מלל שיחותיו של המשתמש עמית שרון כולל התייחסויות לצורך בנקיטת אמצעי זהירות מפני גילוי. בנוסף, השיחות הולכות וממתמשכות ואגב ניהולן חושף המשתמש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

עמית שרון פרטים מסוימים על עצמו, לרבות מוצאו מחיפה, הבנתו בהייטק והשכלתו בתקשורת.

להלן מספר ציטוטים רלוואנטיים מדבריו (ההדגשות הוספו):

- "אני מחיפה אם לא אמרתי ואתן?" (ת/23, עמ' 13 שורה 1842. יצוין כי בת השיח לשיחה עונה, לשאלה זו, "ראשון").
- "אני עושה את זה שנים, ומאוד זהיר... נראה לך שאני מסתכן סתם? אני עובד בהייטק... אני יודע בדיוק איך זה עובד ומה הנקודות תורפה. התוכנה הזו משתמשים בה ממשלות בעולם לאתרים מוצפנים כי היא יותר בטוחה מהדפדפן הרגיל" (ת/23, עמ' 71 שורות 8387-8380).
- "חוקר תקשורת בשם מרשל מקלוהן אמר 'המדיום הוא המסר' הכוונה שלו הייתה שלא משנה מה אומרים... השאלה מה המדיום שזה עובר בו... את לא רואה אותי... לא שומעת... מבחינתך אני דמות אמורפית..." (ת/23, עמ' 83 שורה 9701).

114. לפי עדותו של רפ"ק נתיב – כעולה גם מהדו"ח ת/21 – הממצאים שנמצאו במחשב מלמדים על שני אלה:

- (i) המשתמש עמית שרון ערך שיחות פדופיליות (במועדים הנקובים באישום 3), שבמהלכן הוא הפיץ תמונות תועבה.
- (ii) שם המשתמש עמית שרון הוא שם משתמש של הנאשם.

115. בהקשר אחרון זה ציין בעדותו רפ"ק נתיב, שהינו חוקר מחשב מיומן, כלהלן:

ש. איזה בדיקות עשית כדי לברר מיהו משתמש זה?

ת. ערכתי מספר בדיקות – ראשית, חיפשתי את הפרופיל הזה בפייסבוק, אני לא זוכר מה היה הפרופיל הזה, ביצעתי ניתוח של סמיכות השיחות בין המשתמש [פלוני] לבין עמית שרון. נמצא שיש במקרים מסוימים ולא במעט מקרים הפרש של עשרות שניות בודדות בין התנתקות [פלוני] לבין התחברת המשתמש עמית שרון (ר' בפרוטוקול, עמ' 145 שורה 5 ואילך).

ובהמשך:

ש. שדיברת על הבדיקות שעשית על מנת לברר מיהו עמית שרון, איזה בדיקות עשית?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ת. בהקשר הזה סמיכות הזמנים במחשב שנמצא ברשות הנאשם בשעות הלילה, אני מוסיף ואומר שאנחנו מדברים על 40 שניות בין ניתוק של משתמש 1 לחיבור של משתמש אחד, זה אומר שצריך להתנתק ולהתחבר. שנית, התשובות שהנאשם מסר זה שכולם עובדים על המחשב, בסמיכות הזמנים הזו המסקנה שאני הגעתי אליה זה שהנאשם הוא המשתמש (שם), עמ' 146 שורה 18 ואילך).

(ב) עדות רס"ר אופיר דורון:

116. רס"ר דורון, חוקר מחשב מיומן, ערך בדיקה בדבר מהות הלינקים שהמשתמש עמית שרון שלח במהלך השיחות הפדופיליות שאותן ניהל כאמור מהמחשב, בתוכנת סקייפ. הבדיקה התבצעה ביום 4.11.14 ורס"ר דורון מצא כי המשתמש עמית שרון הפיץ, לשני משתמשים שונים, לינקים פעילים ש"חלקם נושא את השם onion המזוהה עם הרשת האפילה באמצעות דפדפן tor". מדובר בסך הכל ב-34 לינקים פעילים – 26 למשתמש אחד ו-8 למשתמש אחר – כאשר חלק מהלינקים נשלחו יותר מפעם אחת. רס"ר דורון גם מצא כמה וכמה לינקים נוספים על הני"ל, שהופנו על ידי המשתמש עמית שרון למשתמשים נוספים, אך לא הצליח לפתוח אותם ועל כן לא יכול היה לבדוק את תוכנם (ר' בדו"ח הפעולה שערך, ת/30, מיום 6.11.14).

117. הלינקים הפעילים שבדק רס"ר דורון הפנו לתמונות פדופיליות קשות, דהיינו: תמונות של ילדות, בעירום חלקי ובעירום מלא, כאשר בחלק מהתמונות מופיעים גם גברים בגירים, המקיימים יחסי מין עם הילדות בתנוחות שונות; וזאת ככל שניתן לראות במעשי אכזריות כאלה משום "יחסי מין". בחלק מהתמונות הילדות נראות קשורות בדרך כזו או אחרת. בכמה מהתמונות הילדות נראות כמצויות תחת השפעת חומרים מסממים (ר' התמונות בדיסק ת/31. חלקן הודפס וצורף לדו"ח ת/30).

עוד יש לציין כי בעדותו לפני התייחס רס"ר דורון למלל – בו המשתמש עמית שרון ליווה חלק מהלינקים ששלח – הכולל תיאור מילולי של תוכן התמונות הרלוואנטיות (ר' בפרוטוקול, עמ' 60 שורה 4 ואילך).

118. ב"כ הנאשם הטיח ברס"ר דורון, בהתייחס לאחד הלינקים, כי בדיקתו נעשתה ביום 4.11.14, כך שלמעשה אינו יכול לדעת לאן הוביל הלינק בעת שהמשתמש עמית שרון שלח אותו כחודש ימים לפני כן, ביום 2.10.14.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

רס"ר דורון השיב:

אני קיבלתי את הביצוע של העבודה הזו מסיבה אחת: בנקודת הזמן שירתי בצוות שנקרא "עבירות מחשב כנגד קטינים ברשת האינטרנט", עבירות מין בילדים שהמחשב הוא הפלטפורמה. אני משרת ביחידה זו משנת 2010 ובאופן נקודתי בצוות הזה משנת 2013, (כך) שגם לפני ביצעתי תיקים בנושא הזה. הלינקים האלה, האתרים שלהם, פיקס וכו', זה אתרים שמוכרים שמחזיקים בתוכם תכנים פדופיליים. זאת אומרת, לינק שנשלח נשמר, הם לא משנים את זה. בסבירות גבוהה מאוד מאוד, הלינק לא שונה (ר' בפרוטוקול, עמ' 64 שורה 3 ואילך. ההדגשה הוספה).

(3) פרשת פרסומי התועבה – דיון והכרעה:

(א) המישור העובדתי:

119. פרשת פרסומי התועבה מעוררת, במישור העובדתי, שלוש שאלות שונות: האחת, האם המשתמש עמית שרון הפיץ לשני משתמשים לינקים לתמונות תועבה. השנייה, האם שם המשתמש עמית שרון הוא שם משתמש של הנאשם. והשלישית, הקשורה לשנייה, היא האם ניתן לקבל את טענת הנאשם כי אדם זר ואלמוני הוא זה שהתייצג כמשתמש עמית שרון. נדון בשאלות אלה כסדרן.

(I) הפצת לינקים לתמונות תועבה על ידי המשתמש עמית שרון:

120. עדויותיהם של רפ"ק נתיב ורס"ר דורון בפרשת פרסומי התועבה מקובלות עליי במלואן. מדובר בעדויות משכנעות של חוקרים מיומנים, המבוססות כדבעי על ממצאים אובייקטיביים שנמצאו בחיפוש שנערך כדין במחשב שנתפס ברשות הנאשם. מעדויות אלה, והממצאים שעליהן הן מתבססות, עולה כי המשתמש עמית שרון הפיץ, לפחות לשני משתמשים שונים, לינקים לתמונות תועבה, וממילא הוכחה הפצת הלינקים הנטענת.

121. החיפוש במחשב הנייד שנתפס אצל הנאשם נעשו בהסכמתו הגמורה. הנאשם הדגיש, בעדותו לפניי, את שיתוף הפעולה המלא שלו עם המשטרה, שבא לידי ביטוי בכך שהוא נתן לחוקרים את סיסמת הכניסה למחשב והסכים לכל חיפוש בו; עד כדי כך שלפי גרסתו החוקרים "לא היו צריכים צו" (ר' בפסקה 103 דלעיל).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ניתן לשער שהסכמתו האמורה של הנאשם ניתנה, מחד גיסא, על רקע ידיעתו שאין במחשב כל ראייה המקשרת אותו לפרשת הסחיטה אשר בגינה הוא נעצר, ומאידך גיסא, מתוך כך שלא נתן דעתו על שיחות הטקסט, שאינן קשורות לפרשה זו, שלהוותו תועדו במחשב באמצעות תוכנת סקייפ. ואולם, יהא עניין זה כאשר יהא, החוקרים לא הסתמכו בביצוע החיפוש על הסכמתו של הנאשם. הם פנו, פעמיים, לבית המשפט המוסמך, וביצעו את החיפוש במחשב על יסוד שני צווי חיפוש ספציפיים שניתנו על ידי שופט; והכל כאמור בעדותו של רפ"ק נתיב. אין אפוא בסיס, עובדתי או משפטי, לטענות ההגנה בדבר חיפוש בלתי חוקי כביכול.

122. לשיטת ההגנה, גם אם תאמר שהחיפוש בו נתפסו הראיות בעניין פרשת התועבה היה חיפוש חוקי, עדיין תוצריו אינם יכולים לגבש ממצאים חד משמעיים. זאת, מהטעם שההפצה הנטענת של תמונות התועבה, על ידי המשתמש עמית שרון, בוצעה באמצעות לינקים. מכאן, שאין בבדיקת הלינקים על ידי רס"ר דורון – כחודש ויותר לאחר הפצתם – כדי להוכיח שבמועדים הנקובים בכתב האישום הלינקים אמנם הפנו לתמונות תועבה.

אין בידי לקבל את הטענה. מעבר לאמור בעדותו של רס"ר דורון אודות אופי האתרים אליהם הפנו הלינקים האמורים, הרי שבמקרה דנא הוסיף המשתמש עמית שרון תיאור מילולי לחלק מהלינקים, תיאור שממנו ברור בעליל כי מדובר בלינקים לתמונות פדופיליות.

יוזכר כי המשתמש עמית שרון שלח את הלינקים אגב שיחות טקסט פדופיליות בוטות, ולא זו בלבד שבטקסט השיחות אין כל אינדיקציה לכך שלא מדובר בתמונות פדופיליות, אלא שכאמור ההיפך הוא הנכון. אין אפוא כל יסוד להניח, כי הלינקים הפנו לדברים אחרים מהתמונות שבהן צפה רס"ר דורון כחודש לאחר מכן, והנחה כזו אינה אלא עורבא פרח.

(II) שם המשתמש עמית שרון כשם משתמש של הנאשם:

123. הנאשם כפר נמרצות בטענה שהוא השתמש בשם המשתמש עמית שרון, ואף מחה על כך שהחוקרים הטיחו בו כי הוא האדם שניהל את "השיחות המזויזעות", כלשונו, המצויות במסמך ת/23 (ר' בפסקה 102 דלעיל). דא עקא, שהראיות שהוגשו והוצגו בבית המשפט סותרות הכחשה זו, לחלוטין.

124. ראשית לכל יצוין כי אין כל מחלוקת שהמחשב, בו נוהלו השיחות שבמחלוקת, נתפס ברשותו של הנאשם. מדובר במחשב נייד, עמו הגיע הנאשם ממקסיקו ארצה, אשר מוגן באמצעות סיסמת כניסה שהיתה ברשותו של הנאשם. בחיפוש במחשב נמצאו חומרים רבים, לרבות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

תמונות ומסמכים לגיטימיים, שאין עוררין כי הם שייכים לנאשם. בנוסף הוכח כדבעי, ולמעשה אין מחלוקת, כי הנאשם השתמש במחשב לצורך ניהול שיחות בתוכנת סקייפ.

נתוני יסוד אלה מוכיחים, על פני הדברים, קשר אמיץ בין הנאשם לבין המחשב. הנאשם אמנם טען כי מדובר במחשב השייך לעסק, בו השתמשו רבים אחרים, אך מדובר בטענות סתמיות שאין להן עיגון בראיות.

נתוני יסוד אלה מצטרפים לראיות נוספות. כאמור, בחיפוש במחשב נמצא תיעוד לשיחות שנערכו בתוכנת סקייפ. שיחות אלה כוללות שיחות של המשתמש [פלוני], שהנאשם הודה כי השתמש בו, עם אמו ועם אשתו של הנאשם.

125. בנוסף, תיעוד השיחות בסקייפ מלמד, כי לעיתים קיימת סמיכות זמנים רבה בין שיחותיו של הנאשם עם אמו או עם אשתו, בשם המשתמש [פלוני], לבין שיחותיו של המשתמש עמית שרון, דהיינו: המשתמש [פלוני] מנהל שיחה, ובסמוך לאחר סיומה המשתמש עמית שרון מתחיל לנהל שיחה; או להיפך. קשה אפוא לקבל כי המחשב הועבר בדרך כה מהירה מהנאשם לידי אדם אחר שהשתמש בשם המשתמש עמית שרון, ולהיפך, בפרט נוכח השעות שבהן בוצעו השיחות, כפי שהסביר רפ"ק נתיב.

זאת ועוד: השיחות הפדופיליות שנמצאו במחשב בוצעו על ידי המשתמש עמית שרון. לא מדובר אפוא במעבר בין משתמשים רבים ושונים, כפי גרסת הנאשם לפניי, אלא במשתמש אחד ויחיד, שאף ביצע את רובן המכריע של שיחות הסקייפ שנערכו במחשב.

126. מומחה ההגנה ביקש להקיש למקרה דנא מההתנהגות הנטענת של משתמש תוכנת סקייפ ממוצע, הנוהג לבצע בתוכנה שיחות וידיאו. מתוך היקש זה ביקש המומחה להסיק מסקנות מרחיקות לכת, היפרבוליות ממש, בדבר קיומה של אפשרות תיאורטית, שלפיה שיחות טקסט שערך המשתמש עמית שרון במחשבים אחרים יובאו למחשבו של הנאשם.

ואולם, בהשערות מרחיקות לכת אלה של מומחה ההגנה, להבדיל מדבריו אודות תוכנת הארדמקס, אין כדי להועיל לנאשם. כמסתבר, מומחה ההגנה כלל לא הואיל לקרוא את שיחותיו של המשתמש עמית שרון וממילא ברור שניסיונו להסיק מסקנות בדבר התנהגותו, על סמך השוואה להתנהגותם של משתמשים נורמטיביים המוכרים למומחה, הוא חסר יסוד.

לו היה המומחה קורא את שיחותיו של המשתמש עמית שרון, היה מגלה מיד כי מדובר במשתמש יוצא דופן עד מאוד, שבין השאר מבין הבן-היטב את הצורך שלו להסתתר. לא זו בלבד שהמשתמש עמית שרון מנהל שיחות טקסט, המאפשרות לו לשמור על אנונימיות, אלא שהוא-עצמו מציין בפני בני שיחו את הצורך לנקוט באמצעי זהירות לצורך שמירה על אנונימיות (ר' בפסקה 113 דלעיל).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

127. ואם לא די בכל אלה, הגם שהמשתמש עמית שרון הקפיד לשמור על אנונימיות ואי השארת עקבות, הוא ניהל שיחות ארוכות, ואגב כך חשף נתונים מסוימים, שבדרך פלא תואמים לאלה של נאשם: מוצא מחיפה, ידע בטכנולוגיית עילית (הייטק) והשכלה בתקשורת. בנוסף, השיחות נוהלו במחשב ממקסיקו, על ידי אדם דובר עברית, ושוב מדובר בנקודות דמיון לנאשם. לבסוף יש להזכיר, כי הנאשם סיפר בעדותו לפניי על שיחת טקסט פדופילית, שניהל לטענתו עם המתלונן על רקע חוויית ילדות טראומטית, והנה נקודת דמיון נוספת בינו לבין המשתמש עמית שרון.

אכן, מדובר בנתונים שכל אחד מהם כשלעצמו, ואף צירופם יחדיו, עשוי להתאים לאנשים לא מעטים. יחד עם זאת, בהצטבר נתונים אלה לכלל הראיות שכבר פורטו עד הנה, לא יכול להיות, ולו ספק-ספיקא, כי המשתמש עמית שרון הוא הנאשם; דהיינו, וליתר דיוק, שעמית שרון הוא אחד משמות המשתמשים בהם השתמש הנאשם בשיחות שערך במחשב בתוכנת סקייפ.

(III) טענת ההגנה בדבר מעורבותו של אחר ("טענת הזר (stranger)"):

128. טענת ההגנה, העולה לא אחת במשפטים פליליים בהם קיימות ראיות המצביעות על הנאשם כמבצע העבירה, היא הטענה בדבר מעורבותו של זר. על פי טענה זו, הגם שראיות התביעה מצביעות לכאורה על הנאשם כמבצע העבירה, הרי שהאמת היא שאדם זר – באופן פרדיגמטי אדם זר אלמוני, שזהותו אינה ידועה – התערב לפתע, ביצע את העבירה ונעלם; וכך נותר הנאשם במצב בלתי נסבל, כמי שצריך להוכיח, כדברי האמרה העממית, שאין לו אחות.

בעניינו העלה הנאשם טענה מסוג זה עוד במהלך חקירותיו במשטרה. מעבר לכך שהנאשם טען כי רבים אחרים משתמשים במחשב, הוא רמז כי הוא יודע במי מדובר והוסיף שישמור את מחשבותיו לעצמו (ר' בפסקה 100 דלעיל). בעדותו בבית המשפט לא ציין הנאשם חשד כלפי אדם קונקרטי, אך שב וטען כי רבים השתמשו במחשב שנתפס אצלו, שלדבריו הינו מחשב העסק, ויכלו לבצע באמצעותו עבירות.

129. ואולם, בכל מקרה "טענת הזר" אינה יכולה לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של נאשם. פרופ' גלנוויל ויליאמס, בספרו הידוע על הוכחת האשמה בפלילים, היטיב להסביר סוגיה זו כלחלן:

The evidence of crime against a person may be overwhelming, and yet it may be possible to conjecture a series of extraordinary circumstances that would be consistent with his innocence – as by supposing that some

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

stranger, of whose existence there is no evidence, interposed at the crucial moment and actually committed the crime, when all the evidence points to the fact that the accused was alone on the spot, or by supposing, on a charge of murder, that the deceased died of heart failure the moment before the bullet entered his body. The fact that these unlikely contingencies do sometimes occur, so that by neglecting them there is on rare occasions a miscarriage of justice, cannot be held against the administration of the law, which is compelled to run this risk (Glanville Williams, THE PROOF OF GUILT (3rd ed., 1963) at 190. Emphasis added).

130. דברים אלה, שהגיונם מדבר בעד עצמו, צוטטו לא אחת בפסיקתנו; ויפים בהקשר זה דבריו של כב' מ"מ הנשיא מ' זילברג, אשר פסק כלהלן:

אל לו, לבית המשפט, לחוש לאירוע מאורע רחוק ויוצא דופן העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם, בעוד שהעדויות שהושמעו במשפט, ושביית המשפט מאמין בהן, מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם איננו חף (ע"פ 112/69 חליחל נ' מדינת ישראל, פ"ד כג (1) 733, 741 (1969)).

ובהמשך:

אין בית-המשפט חייב לצאת מגדרו ולהניח הנחות תימהוניות רחוקות מאוד כדי לזכות בן-אדם שקיימות נגדו הוכחות חזקות. זהו אותו ה-stranger שאת נוכחותו אין לקחת בחשבון, לפי דברי גלנוויל ויליאמס (שם, 744). הלכה זו צוטטה מאז שניתנה פעמים רבות, בכל הערכאות).

131. הנה כי כן, אין בכוחה של "טענת הזר" שהעלה הנאשם כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו. אגב כך גם לא למותר לאזכר את ההלכה הפסוקה, שלפיה אין בכוחן של טענות למקריות יוצאת דופן – לגבי הצטברותן של ראיות תביעה – כדי לעורר ספק סביר באשמתו של נאשם. היטב לתאר זאת כב' המשנה לנשיא מ' חשין, באומרו:

ראיה פלונית נוטה לכיוון הרשעה, וכך הן ראיות פלמונית, אלמונית, צלמונית ותלמונית. כל אחת מאותן ראיות עשויה להתפרש – כשהיא לעצמה – גם כאירוע בלתי-צפוי ובלתי נחזה, כתעתוע ממעל. ואולם שרשרת של תעתועים אינה חזון נפרץ וממילא מקרבת היא אותנו אל הרשעה ואל סילוקו של ספק סביר... מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר "מעשי אל" (כנטען) באים בזה-אחר-זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19578-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בשרשרת נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל-עבר אשמתו של נאשם, נאמר אנו – כבני-אנוש – כי יש להרשיע אותו נאשם וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלוהים, מחזה תעתועים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם אך מצטרפים האחד אל רעהו אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות, וערכה של טענת תעתוע ממעל שואפת לאפס (ע"פ 6251/94 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (3) 45, 128-129 (1995)).

132. המסקנה המתבקשת הנה, אם כן, כי הוכח לפניי מעבר לספק סביר שהנאשם ועמית שרון חד המה. בעת שישב הנאשם במקסיקו, וניהל באמצעות המחשב שיחות בתוכנת סקייפ, הוא חבש שני כובעים: בכובעו האחד, הגלוי והנורמטיבי, הוא ניהל עם אשתו ועם אמו שיחות רגילות, תחת שם המשתמש [פלוני]. בכובעו השני, הנסתר והאפל, הוא ניהל עם משתמשים שונים שיחות טקסט פדופיליות, תחת שם המשתמש עמית שרון.

אכן, בכובעו הגלוי הביע הנאשם לפניי לא אחת זעזוע מתופעת הפדופיליה, ואף ציין את רצונו העז להיאבק בה; הגם שבכובעו הסמוי, הוא ניהל שיחות פדופיליות ואף הפיץ לינקים לתמונות תועבה ברשת האפילה. עם זאת, ברי כי אין בשניות זו כדי להועיל לנאשם, ואף אין בה כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתו.

(ב) המישור המשפטי:

133. במישור המשפטי יש לדון, במסגרת פרשת פרסומי התועבה, ראשית בשאלה אם העובדות שהוכחו (הפצת לינקים לתמונות תועבה על ידי הנאשם, לשני משתמשים לפחות) מגבשות את יסודות העבירה של פרסומי תועבה, בה הואשם הנאשם. שנית יש לדון בשאלה אם התקיימו התנאים להעמדתו של הנאשם בגין עבירה זו כעבירת חוץ.

עם זאת, בטרם ניגש לשאלת פרשנות הוראות הדין, הרלוואנטיות להכרעה בשאלות משפטיות אלה, חשוב לעמוד על תכלית החקיקה העוסקת בפדופיליה; שכן תכלית החקיקה היא העומדת ביסוד הפרשנות בפלילים, כאמור בהוראות סעיף 34כא לחוק העונשין.

134. במישור המדעי-פסיכיאטרי, פדופיליה מוגדרת כמשיכה מינית עזה לילדים שמתחת לגיל הבגרות המינית (prepubescent children) (להגדרה המדעית המקובלת ר' DIAGNOSTIC AND STATISTICAL MANUAL OF MENTAL DISORDERS, Fifth Edition (DSM-5), (American Psychiatric Association, at 698).

אך מובן הוא, כי ילדים שמתחת לגיל הבגרות המינית – ובענייננו, ילדות – הינם, פשוטו כמשמעו, מתחת לגיל הבגרות המינית. מכאן, שילדות שמתחת לגיל הבגרות המינית אינן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

מסוגלות, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי, לקיים יחסי מין. לפיכך, כפייתן של ילדות קטנות לקיום יחסי מין בהכרח גורמת להן נזקים חמורים וקשים, פיזיים ונפשיים; וזאת מעבר לנזקים הנגרמים גם לבגירים כתוצאה מקיום יחסי מין בכפייה.

135. אין תמה אפוא כי עוד מימי קדם נחשבת הפדופיליה לאחת התופעות החמורות והמגונות ביותר. כך, למשל, כאשר ההיסטוריון הרומאי הידוע סוֹיטוֹניוס (Suetonius) ביקש להסביר לקוראיו כיצד הקיסר טיבריוס היה "**להוט אחרי תועבות גדולות ושפלות**", הוא תיאר מעשים מיניים שעשה טיבריוס בילדים ובפעוטות (סוֹיטוֹניוס, **חיי שנים עשר הקיסרים** (תרגום ד"ר א' שור, הוצאת מסדה, 1966), בעמ' 117). פשיטא, אם כן, שהחברה המאורגנת עושה כל שיש לאל ידה כדי להילחם בתופעת הפדופיליה; והכל על מנת להגן על גופם, שלומם, בריאותם הנפשית וכבודם של ילדים.

136. בדורות האחרונים, עם התפתחות טכנולוגיות הצילום לסוגיו, החלו פדופילים לתעד בתמונות או בסרטים את מעשיהם, ולאחר מכן להפיץ את תמונות התועבה שהפיקו, למטרות שימוש או מסחר. בשנים האחרונות התגברה התופעה של הפצת תמונות תועבה עד מאוד, עקב התרחבות השימוש ברשת האינטרנט, ואף הפכה לתופעה חוצת גבולות ויבשות.

יש להדגיש כי הגם שאין בתופעה של הפצת תמונות תועבה, כשלעצמה, כדי לגרום נזק לילדים, הרי שהיא מהווה גורם המעודד באופן מוחשי וממשי פגיעה בילדים; וזאת החל מפגיעות קשות בילדים לצורך הפקת תמונות התועבה, עבור בעידוד ומתן לגיטימציה לפדופיליה וכלה בפגיעה בכבודם של ילדים באמצעות החפצתם והצגתם כסחורה מינית (לדיון נרחב בטעמים ובתכליות שביסוד החקיקה האוסרת הפקה, הפצה וצריכה של תמונות תועבה, ר' ח' ויסמונסקי, "קידום המאבק בפדופיליה המקוונת – בעקבות חוק העונשין (תיקון מס' 118), התשע"ה-2014, והצעת חוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות (תיקון מס' 2) התשע"ד-2014" **מאזני משפט** י' (תשע"ה) 181, בעמ' 190 ואילך).

137. התרחבות התופעה של הפצת תמונות תועבה גם בין מדינות הביאה להתפתחותו של שיתוף פעולה בין-לאומי במאבק בתופעה. התגבשו בנושא מספר אמנות בין-לאומיות, שמדינת ישראל הצטרפה לחלקן או מצויה בשלבי הצטרפות. מדינת ישראל התחייבה, עם הצטרפותה לאמנה לזכויות הילד משנת 1989, להתאים את חוקיה לאמור באמנה בכל הקשור להגנה על ילדים מפני ניצול מיני, לרבות במסגרת של פורנוגרפיה.

בעקבות כך נערך תיקון מקיף בחוק העונשין, תוך הרחבה וחקיקה מחדש של האיסורים הרלוואנטיים. יוטעם, כי הרחבה חקיקתית זו לא התמצתה בהרחבת גדרי העבירות הרלוואנטיות גרידא, אלא באה לידי ביטוי גם בהרחבת תחולת המשפט הישראלי על עבירות חוץ שנעברו בקטין או בקשר לקטין (ר' הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 58) (עבירות זנות, מין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ותועבה), תשנ"ז-1997, אשר הפכה לדבר חקיקה בחוק העונשין (תיקון מס' 52), תשנ"ח-1998. להלן – הצעת תיקון 58 ותיקון 52, בהתאמה.

138. ברור אפוא לחלוטין כי תכלית החקיקה הישראלית, בנושא פרסומי תועבה של ילדים, היא תכלית מרחיבה, שביסודה מגמה למנוע פגיעה בילדים ולהגן על זכויותיהם. לפיכך, אין כל יסוד לטיעון ההגנה – בסיכומיה בכתב – בדבר רצינות חקיקת מצמצם כביכול של תיקון 52, או מגמה להוציא מגדרו את מי שעוסק אך בהפצת תמונות תועבה.

בהקשר זה לא למותר להעיר, כי גם טיעון ההגנה שלפיו אין זה סביר להעמיד אדם לדין רק בגין צפייה בתמונות תועבה – טיעון שהינו מעבר לדרוש במקרה דנא, שכן האישום נגד הנאשם איננו בגין צפייה גרידא – אינו נכון. רק לאחרונה תוקנה הוראת חוק העונשין הרלוואנטית שוב, תוך קביעת איסור מפורש גם על צריכת תמונות תועבה (ר' בהוראות חוק העונשין (תיקון מס' 118), תשע"ה-2014. לדברי ההסבר לתיקון זה, המפנים בין השאר לאמנות הרלוואנטיות ולהסדרים שנקבעו בנושא זה בחקיקה במדינות שונות, ר' בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 118) (איסור על צריכת תועבה ובו דמותו של קטין), תשע"ד-2014).

139. על רקע זה נפנה אפוא לדיון בשאלות המשפטיות השנויות במחלוקת בין הצדדים, בהתייחס לפרשת פרסומי התועבה, לרבות בכל הקשור לפרשנות הוראות החוק הרלוואנטיות.

(I) הפצת לינקים לתמונות תועבה כעבירה של פרסום תועבה:

140. הנאשם הואשם, באישום 3, בעבירה לפי הוראות סעיף 214(ב) לחוק העונשין, שכונתה לעיל, לשם קיצור, "פרסום תועבה". העבירה מוגדרת, בחוק העונשין, בהאי לישנא:

214. פרסום והצגת תועבה.

...

(ב) **המפרסם פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לרבות הדמיית קטין או ציור של קטין, דינו – מאסר חמש שנים.**

...

141. הגדרת המונח "פרסום" מצויה בהוראות סעיף 34כד לחוק העונשין. כאשר מדובר, כבעניינינו, בדברים שאינם בעל-פה, הגדרת המונח קובעת "...להפיצו בקרב אנשים או להציגו באופן שאנשים במקום ציבורי יכולים לראותו, או למכרו או להציעו למכירה בכל מקום שהוא, או להפיצו בשידורי טלוויזיה הניתנים לציבור, או להפיצו לציבור באמצעות מחשב בדרך הזמינה לציבור, או להציעו לציבור באמצעות מחשב" (ההדגשות הוספו).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

142. בפרשה דנא הפיץ הנאשם, תחת שם המשתמש עמית שרון, באמצעות המחשב, עשרות לינקים לתמונות תועבה, לפחות לשני אנשים שונים; והכל במועדים הנקובים בכתב האישום. לכאורה, התנהגות זו של הנאשם ממלאת את דרישות ההגדרות הנ"ל – שכן מדובר בהפצה לפחות בקרב שני אנשים, באמצעות מחשב – וממילא מגבשת את יסודות העבירה של פרסום תועבה.
143. והנה, כך לטענת ב"כ הנאשם, אין מקום לראות בשליחת לינק משום פרסום כמשמעותו הנ"ל, מהטעם הפשוט ששליחת לינק איננה פרסום אלא הפנייה לפרסום. הלינק עצמו אינו כולל כל תמונה אלא רק כולל הפנייה לאתר אינטרנט שבו מופיעה התמונה.
- משל למה הדבר דומה: כפי שלא ניתן לומר על אדם, המהלך ברחוב ומצביע בפני חברו לעבר שלט המופיע על אחד הבניינים, כי הוא מבצע פעולת "פרסום"; כך לא ניתן לומר על אדם השולח לינק באמצעות מחשב לחברו, כי הוא מבצע פעולת פרסום באמצעות מחשב. לשיטת ב"כ הנאשם, בעולם הווירטואלי לא ניתן לבצע פעולה של הצבעה אלא בדרך של שליחת לינק, ומכאן שבענייננו לא ניתן כלל לדבר על "פרסום" (כנדרש בהגדרת העבירה).
144. עם כל חריפותו של טיעון נאה זה, אין בידי לקבלו. לא הרי הצבעה על שלט התלוי בראש חוצות, שכדי להיחשף אליו אדם אינו נדרש לעשות פעולה כלשהי מעבר להתבוננות, כהרי שליחת לינק לתמונה הנמצאת במקום מוגדר מאוד בעולם הווירטואלי; בפרט כשמדובר כבענייננו במקום המצוי ברשת האפילה. להבדיל מתמונות המצויות על שלטי חוצות, החשופות לעין כל, תמונות המצויות ברשת האפילה הינן תמונות שהנגישות אליהן מוגבלת ליודעי ח"ן בלבד, ונדרשת הבנה או הנחיה על מנת להגיע אליהן.
145. בנוסף, לחיצה על הלינק מעלה אצל הנמען, מיידית, את התמונה הרלוואנטית (ר' גם בחוות דעת מומחה ההגנה, כמצוטט בפסקה 105 דלעיל). קשה אפוא לראות שוני מהותי בין מקרה בו הקובץ שנשלח לנמען הוא קובץ התמונה עצמו, לבין מקרה בו הקובץ שנשלח לנמען הוא קובץ לינק אשר מפנה אותו מיידית לאותה התמונה. הפעולה שנדרש הנמען לעשות בשני המקרים היא דומה: באפשרות הראשונה, לחיצה על הקובץ שנשלח אליו כדי לפתוח אותו, או, באפשרות השנייה, לחיצה על הלינק שנשלח אליו על מנת לפתוח את התמונה באתר אינטרנט כלשהו; כאשר בשני המקרים מדובר בפעולות לחיצה בודדת המביאה את הנמען לאותה התמונה. הבחירה בין שתי אפשרויות המשלוח הנ"ל הינה אם כן נגזרת של העדפות טכנולוגיות, או יכולות מחשוביות, אך אין בה כדי ליצור אבחנה מהותית ביניהן.
146. זאת ועוד: נוכח תכלית החקיקה הברורה, כפי שתוארה לעיל, שביסודה המגמה להגן על ילדים מפני פגיעות מיניות, אין כל מקום לומר כי יש להכפיף את היקף האיסור החקיקתי המהותי להיבטים טכניים או טכנולוגיים, כאלה או אחרים. העבירה של פרסום תועבה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

אוסרת את הפצתן של תמונות תועבה, תהא אשר תהא הדרך המחשובית שבה בחר מפיץ התמונות לנקוט.

המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, כי מעשיו של הנאשם מגבשים את יסודות העבירה של פרסום תועבה, ועל כן דינו הוא להרשעה בה.

(II) התנאים להעמדת הנאשם לדין בעבירה של פרסום תועבה שהינה עבירת חוץ:

147. לא היתה מחלוקת בין הצדדים לפניי כי העבירה של פרסום תועבה – אותה ביצע הנאשם בשליחת לינקים לתמונות תועבה, כשהוא נמצא במקסיקו – הינה בנסיבות העניין דנא בגדר עבירת חוץ (ר' בפסקה 94 דלעיל, לרבות ההערה בעניין זה).

להבדיל מ"עבירת פנים", שמשפט המדינה חל עליה באופן מלא וללא כל מגבלה, כאשר עסקינן ב"עבירת חוץ" תחולת המשפט הפלילי המקומי עליה מותנית בהתקיימותם של תנאים שונים, והכל בהתאם לסוג התחולה הרלוואנט. בענייננו מדובר בעבירה שנעברה מחוץ לארץ בידי אזרח או תושב ישראל ("תחולה פרסונאלית אקטיבית" לפי מינוחו של פרופ' ש"ז פלר. ר' בספרו, **יסודות בדיני עונשין** (תשמ"ד-1984), כרך א', בעמ' 285 ואילך), שהתנאים לתחולת המשפט המקומי עליה נקבעו בהוראות סעיף 15 לחוק העונשין.

בנוסף, העמדה לדין על עבירת חוץ מותנית גם בתנאי דיוני, דהיינו: הסכמת היועץ המשפטי לממשלה, בהתאם להוראות סעיף 9(ב) לחוק העונשין; הסכמה שבמקרה דנא ניתנה בהתאם לאישור שצורף לכתב האישום.

148. הוראות הדין הרלוואנטיות למקרה דנא מצויות כאמור בסעיף 15 לחוק העונשין. עם זאת, הוראות סעיף זה מפנות בחלקן להוראות סעיף 14, שעניינן בתחולת המשפט המקומי על עבירות שנעברו נגד אזרח או תושב ישראל ("תחולה פרסונאלית פאסיבית"), ועל כן יש לקרוא את שני הסעיפים יחדיו.

בחלקיהם הרלוואנטיים לענייננו קובעים סעיפים אלה כלהלן:

14. **עבירות נגד אזרח ישראלי או תושב ישראל.**

(א) **דיני העונשין של ישראל יחולו על עבירות-חוץ נגד חיי אזרח ישראלי או תושב ישראל, גופו, בריאותו או חירותו, שהעונש המרבי עליהן הוא מאסר שנה או יותר.**

(ב) **נעברה העבירה בשטח הנתון לשיפוטה של מדינה אחרת, יחולו עליה דיני העונשין של ישראל רק בהתקיים כל אלה:**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

- (1) היא עבירה גם לפי דיני אותה מדינה;
- (2) אין חל לגבי העבירה סייג לאחריות פלילית לפי דיני אותה מדינה;
- (3) האדם לא זוכה כבר ממנה באותה מדינה או, אם הורשע בה, לא נשא את העונש שהוטל עליו בגללה.

...

15. עבירה שנעברה בידי אזרח ישראלי או תושב ישראל.

- (א) דיני העונשין של ישראל יחולו על עבירת-חוץ מסוג פשע או עוון, שנעברה בידי אדם שהיה, בשעת עשיית העבירה או לאחר מכן, אזרח ישראלי או תושב ישראל...
- (ב) הסייגים האמורים בסעיף 14(ב) ו-(ג), יחולו לגבי תחולת דיני העונשין של ישראל גם לפי סעיף זה; ואולם, הסייג האמור בסעיף 14(ב) (1) לא יחול אם העבירה היא אחת מאלה, והיא נעברה על ידי מי שהיה בזמן עשיית העבירה אזרח ישראלי:

...

- (2) עבירה לפי סימן י' לפרק ח' שנעברה בקטין או בקשר לקטין;

... (ההדגשות הוספו – ש.א.).

149. כעולה מהוראות סעיף 14(ב) (1), יחד עם סעיף 15(ב), כאשר עסקינן באחת משתי התחולות הנ"ל – דהיינו: תחולה פרסונאלית פאסיבית או תחולה פרסונאלית אקטיבית – קיימת ככלל דרישה, שנהוג לכנותה "דרישת הפלילות הכפולה". בהתאם לדרישה זו, אין די בכך שמעשה העבירה מושא הדיון הינו עבירה לפי המשפט הפלילי המקומי, אלא שיש להוכיח את פלילות המעשה גם לפי דיני המדינה הזרה, שבשטח שיפוטה נעברה העבירה.

פליליות מעשה עבירת החוץ צריכה אפוא להיות "כפולה": גם לפי המשפט המקומי וגם לפי המשפט הזר; כאשר דין זר כמוהו כעובדה ועל כן על המאשימה מוטל הנטל להוכיחו, ככל עובדה מהותית אחר.

150. חרף זאת, כאשר עסקינן בתחולה פרסונאלית אקטיבית קיימים לדרישת הפלילות הכפולה מספר חריגים. אחד מחריגים אלה נקבע בהוראות סעיף 15(ב) (2), שצוטטו לעיל, שלפיהם דרישת הפלילות הכפולה לא תחול כאשר מדובר ב"עבירה לפי סימן י' לפרק ח' שנעברה בקטין או בקשר לקטין". במקרה דנא, עסקינן בפרסום תמונות תועבה של ילדות קטנות, ועל כן פשיטא כי מדובר בעבירה "שנעברה בקטין או בקשר לקטין". משכך, פטורה המאשימה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

מלהוכיח את הדין הזר, שכן בנסיבות העניין דנא תחולת המשפט המקומי על העבירה אינה מותנית בהוכחת פליליות כפולה.

151. ב"כ הנאשם טען, בסיכומיו בעל-פה, כי ביסוד הצעת תיקון 58 עמד הצורך להיאבק בעבירות של סחר בבני אדם וחטיפת קטינים, כאשר בענייננו לא בכך מדובר, ועל כן אין מקום לפטור את המדינה מהדרישה להוכיח פליליות כפולה (ר' בפרוטוקול, עמ' 222 שורה 7 ואילך). ואולם, בדברי ההסבר להצעה האמורה נאמר במפורש כי מטרת התיקון היא, בין השאר, להיאבק בתופעה של עבירות פורנוגרפיה הנעברות בקטינים; כלהלן:

...מוצע, במטרה להילחם בתופעת ניצולם המיני של קטינים, לקבוע סייג לעיקרון

של פליליות כפולה גם לגבי עבירות הזנות והפורנוגרפיה הנעברות בקטינים (ר'

הצ"ח 2639, תשנ"ז, בעמ' 465, בדברי ההסבר לסעיף 1. ההדגשות הוספו).

152. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי המאשימה לא הוכיחה העדר סייג בדין הזר – כנדרש מצירוף הוראות סעיף 14(ב)2) וסעיף 15(ב) לחוק העונשין – ועל כן מתעורר בעניין זה ספק סביר שממנו זכאי הנאשם ליהנות, בהתאם להוראות סעיף 34(ב) לחוק העונשין.

דא עקא, שחזקה שבדין היא כי מעשה עבירה "נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית" (כאמור בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין). חזקה זו הינה פועל יוצא של היגיון פשוט ומדיניות משפטית מתבקשת: שורת ההיגיון מחייבת, כי אין מקום להטיל על המאשימה, בכל משפט פלילי, להוכיח את היעדר התקיימותם של כל הסייגים האפשריים שבדין; שהרי אין לדבר סוף. לפיכך דין הוא – וכך גם נקבע בהוראות סעיף 34(ב) הנ"ל – כי רק כאשר מעורר הנאשם ספק בדבר התקיימותו של סייג, אזי קמה חובתה הנגדית של המאשימה להסיר את הספק, שאם לא תעשה כן יזוכה הנאשם (ר' גם ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין** (תשמ"ז-1987), כרך ב', בעמ' 366 ואילך).

153. אמנם לא מוטלת על הנאשם החובה להביא ראיות לעניין התקיימות סייג לאחריותו הפלילית, אך לכל הפחות עליו להעלות בהקשר זה טיעון המעוגן בראיות שהוצגו בבית המשפט. והנה, במקרה דנא, הנאשם לא העלה טיעון קונקרטי לסייג כלשהו, גם לא בסיכומיו, והסתפק בטענה הסתמית שלפיה המאשימה לא הוכיחה העדר סייג כלשהו. ואולם, בטענה זו אין ממש, שכן אף מתוכה לא ברור לאיזה סייג נדרשת המאשימה להתייחס.

ברי, כי בחינת שאלת התקיימותו של סייג אינה יכולה להיערך באופן תיאורטי-היפותטי, התלוש מן המציאות, אלא שהיא צריכה להתייחס לטיעון קונקרטי, המעוגן בעובדות המקרה הנדון. כאמור, אין המאשימה צריכה לערוך מעין "סקירת מלאי" של כל הסייגים האפשריים שבדין – המקומי או הזר – ולנסות לשלול אותם אחד לאחד, שכן חזקה היא שמעשה העבירה נעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. הנאשם נדרש אפוא להעלות טיעון ממשי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

בעניין התקיימותו של סייג, או אז תוטל על המאשימה החובה להתייחס לטיעון ולהתמודד עמו, אם ביכולתה לעשות כן.

מכל מקום, משנמנע הנאשם להעלות טענות בעניין התקיימותו של סייג לאחריותו במועד, דהיינו במהלך ניהול המשפט, אין מקום לשמוע כעת לטיעון מטעמו כי ייתכן וקיים סייג כזה; בפרט כאשר גם כיום הוא מסתפק בטענה כללית ומעורפלת ואף אינו טורח לציין מהו הסייג בו עסקין לשיטתו.

154. העולה מכל המקובץ הוא, אם כן, שמתקיימים במקרה דנא – בהתייחס לעבירה של פרסום תועבה, מושא אישום 3 – התנאים הנדרשים להטלת אחריות על הנאשם בגין עבירת חוץ.

ד. טענות ההגנה הכלליות שהעלה הנאשם:

155. בנוסף לטענות ההגנה הקונקרטיות, אותן העלה ב"כ הנאשם לגבי כל אחת ואחת מהעבירות שבהן הואשם הנאשם ואשר נדונו במסגרת הדיון הפרטני בהן, ההגנה העלתה גם מספר טענות כלליות, המבססות לשיטתה "הגנה מן הצדק" לנאשם.

טענות אלה מתמקדות בשני מישורים עיקריים, השלובים זה בזה במידת מה:

המישור **האחד**, עניינו בטענות לאכיפה סלקטיבית בגין אי ביצוע חקירה, וממילא אי העמדה לדין, של המתלונן.

לשיטת ב"כ הנאשם, מעת הגשת התלונה שילבו חוקרי יחידת הסייבר ידיים, יחד עם אנשי החברה, ובמקום לנהל חקירה אובייקטיבית לחקר האמת – כנדרש בחקירה משטרתית מקצועית – הם הפכו, ולו בבלי דעת ובחוסר מקצועיות, למעין שלוחים מטעמים.

כפועל יוצא מהתנהלות פסולה זו "אתרגו" החוקרים את אנשי החברה בכלל ואת המתלונן בפרט. החוקרים התעלמו מכל טענות הנאשם – "סוזי" דאז – בדבר היותו של המתלונן פדופיל, חרף קיומן של ראיות התומכות בכך, והלכה למעשה העניקו למתלונן חסינות מחקירה פלילית ומשפט בגין ביצוען של עבירות פליליות חמורות. בנסיבות אלה, כך הטענה, העמדתו לדין של הנאשם מהווה אכיפה בררנית ופסולה, שיש בה כדי לגבש הגנה מן הצדק המחייבת את זיכויו.

המישור **השני**, עניינו בטענות לחקירה לא הוגנת של הנאשם, תוך פגיעה בזכויותיו. זאת החל בטענות להכשלתו ולהדחתו של הנאשם במסגרת המשא ומתן המדומה, שערך עמו רפ"ק קסיאל תוך התייצגות כמנכ"ל החברה, וכלה בטענות לפגיעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

בזכויותיו של הנאשם לאחר מעצרו, בעת שנחקר על ידי רפ"ק נתיב כחשוד בדבר עבירה. בהקשר אחרון זה הלין ב"כ הנאשם, במיוחד, על הפגיעה בזכות ההיוועצות של הנאשם.

(1) טענות ההגנה בעניין אכיפה סלקטיבית:

156. לשיטת ההגנה, דרך החקירה הראויה, שבה היתה צריכה לנקוט יחידת הסייבר עם קבלת התלונה דנא, היתה בניהול חקירה דו-ערוצית: מחד גיסא היחידה החוקרת היתה צריכה, כפי שאמנם עשתה בפועל, לנהל חקירה לגילוי זהותה של "סוזי". יחד עם זאת, מאידך גיסא ובמקביל, היחידה החוקרת היתה צריכה לנהל חקירה גם בעניינו של המתלונן.

הטענה הראשית של ההגנה במישור זה הינה אם כן מתן חסינות-למעשה למתלונן, חרף החשדות נגדו. טענה משנית וקשורה לה היא הטענה הנוגעת להתנהלות החוקרים, שלשיטת ההגנה שילבו כאמור ידיים עם המתלוננים והפכו למעין שלוחים מטעמים.

157. אין כל מקום לקבל את טענתה הראשית האמורה של ההגנה, מהטעם הפשוט שלא הוצגו ראיות ממשיות כלשהן – לא במסגרת החקירה ולא במסגרת המשפט – המצביעות על עיסוקו של המתלונן בפעילויות פדופיליות מסוג כלשהו. בטענת ההגנה, שלפיה צילום המסך הפדופילי (ת/13) היה צריך להביא את החוקרים לחשוד שהמתלונן הינו פדופיל אין ולא כלום, ודומה כי רפ"ק קסיאל הבהיר בעדותו היבט זה הבהר היטב (ר' בפסקה 58 דלעיל). כזכור, המתלונן הוא שהביא לחוקרים את הצילום יחד עם ההודעה לה צורף, אשר נשלחה למתלונן מ"צדק אנונימי" על מנת להמחיש את איומי הסחיטה שהופנו אליו.

לא היתה שום הצדקה, בנסיבות אלה, להניח שמדובר בצילום מסך אותנטי, שהמתלונן צילם בעצמו ושלח אל עצמו כדי להגיש, כביכול, תלונת כזב בגין סחיטה, והדברים גם אינם מתיישבים עם שורת ההיגיון.

158. אכן, המתלונן הינו הומוסקסואל ושיחות הטקסט שהוא ניהל באתרי היכרות, אשר הנאשם שם את ידו עליהן, מתיישבות עם נטייתו זו (ר' ת/16). ואולם, אין כל קשר בין נטייה מינית זו של המתלונן לבין פדופיליה; ורמיזות הסניגור בקשר לכך, במהלך חלק מחקירת מעדי התביעה (ר' למשל בפרוטוקול, עמ' 23), היו מיותרות לחלוטין, וזאת בלשון המעטה.

גם במוצגי ההגנה הנוספים שהוגשו, שהינם דומים במהותם לצילום המסך הפדופילי (ת/13), אין כדי לשנות. מדובר בצילומים, באיכות ירודה, שהנאשם כבש את עדותו לגביהם עד לתחילת שמיעת הראיות במשפט, הגם שלדבריו הם היו בידי כל העת. מעבר לכך שהנאשם לא סיפק הסבר סביר לכבישת עדותו בעניין – אשר נוכח טענתו בדבר רצונו להיאבק בתופעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

הפדופיליה גם אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון – לא ברור כיצד ומתי הופקו צילומים אלה. לפיכך, אין בצילומי מסך אלה כדי ליצור, בבחינת יש מאין, תשתית ראייתית להחשדת המתלונן בפעילות פדופילית כזו או אחרת.

159. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי חשדם של החוקרים כלפי המתלונן היה צריך להתעורר גם עקב מחיקת מחשבו של המתלונן – תחילה על ידי המתלונן ואחר כך מטעם החברה – פעולות שלדידו עולות כדי שיבוש מהלכי חקירה ומשפט.

ואולם, אף בטענה זו אין כדי להועיל לנאשם. כפי שהוכח לפניי, ואף אין מחלוקת בנקודה זו, מחשבו של המתלונן נחדר על ידי הנאשם וניטלו ממנו הן פרטים אישיים וחומרים אישיים של המתלונן עצמו והן קבצים פנימיים של החברה. נטילת החומרים לוותה בהמשך הדרך בהודעות מאימות וסוחטות בשפה האנגלית, שנשלחו באמצעות דפדפן "תור" מכתובת ברשת האפילה. בנסיבות אלה חשש המתלונן, ובאופן סביר, כי למחשב הוחדרה תוכנה מסוג "סוס טרויאני" ועל כן פירמט את המחשב. בנוסף פנה המתלונן למעסיקיו ודיווח להם אודות מה שקרה. בהתייעצות שנערכה בחברה – על רקע הסברה כי מדובר ברובוט, נוכח העובדה שדובר בהודעות באנגלית מהרשת האפילה – הוחלט לבצע מחיקה מלאה של המחשב, שאמנם בוצעה בפועל. רק בשלב מאוחר יותר, ולאחר שהאיומים נשלחו מהכתובת של "סוזי" באתר וואלה, ובשפה העברית, הגישו אנשי החברה תלונה במשטרה.

160. לא למותר לציין כי במבחן התוצאה מחיקה זו הוכיחה את עצמה, שכן בסופו של יום היא הביאה לכידתו של הנאשם. נוכח מחיקת המחשב, כמו גם הגברת אמצעי ההגנה על תכתובות הדואר האלקטרוני של החברה בהם נקט הבעלים ד"ר גולן, פרצת האבטחה נסתמה. הנאשם לא הצליח אפוא להשיג מידע פנימי נוסף כלשהו על המתלונן, או על החברה, ועל כן יכולתו להמשיך ולהטיל עליהם אימה הסתברה כמוגבלת (ר' בפסקה 84 דלעיל). בנסיבות אלה נאלץ הנאשם להסכים לתנאים מסוימים שקבע רפ"ק קסיאל – בהתייצגו כמנכ"ל – תנאים אשר הביאו בסופו של דבר לחשיפת זהותו ואף לתפיסתו.

161. אמנם אין לשלול את האפשרות כי המתלונן היה יכול להגן מחשבו בדרכים אחרות, כפי שציין גם ד"ר גולן בהגנותו (ר' בפסקה 52 דלעיל), אך אין בכך כדי להצביע על שיבוש מהלכי החקירה. מדובר בפעולה שהיתה סבירה בנסיבות העניין, כפי שאף מומחה ההגנה ציין בהגנותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 194 שורה 18 ואילך). בנסיבות אלה, עדויות המתלונן, המנכ"ל והבעלים – שהעידו לפניי לפי תומם – מקובלות עליי במלואן ואיני מוצא כל יסוד לטענה בדבר ניסיון לשבש את החקירה על ידי המתלונן.

162. שונה במידת מה הוא דינה של הטענה המשנית, בדבר דרך התנהלותם של החוקרים כלפי אנשי החברה. כזכור, טענת ההגנה בהקשר זה היא, כי מעת הגשת התלונה שילבו חוקרי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

המשטרה ידיים עם אנשי החברה, הפכו למעין שלוחים מטעמים וכפועל יוצא מכך גם אתרגו אותם. יאמר מיד, כי נוכח כל שנאמר לעיל ברי כי אין לקבל את הטענה בדבר אתרוג אנשי החברה, מהטעם הפשוט שלא היה מה לאתרג. אנשי החברה לא ביצעו במסגרת פרשת הסחיטה עבירה כלשהי וממילא לא נזקקו לחסינות כלשהי, כזו או אחרת. יחד עם זאת, יש ממש בהנחתו-טענתו של ב"כ הנאשם בדבר הצורך ב"מראית פני החקירה".

163. במה דברים אמורים. חובתה של המשטרה לפי דין היא לחקור עבירות. כאשר נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בדרך אחרת, עליה לפתוח בחקירה; והכל כאמור בהוראות סעיף 59 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

"חקירת עבירה", פשוטה כמשמעה היא: גילוי האמת אודות ביצוע העבירה. מכאן גם נובע שתפקידה החקירתי של המשטרה – וכך ראוי הוא במדינת חוק מתוקנת – הוא לעולם אובייקטיבי. אם להשתמש בלשון עממית, חקירת משטרה אינה "בעד" מתלוננים ואינה "נגד" חשודים, אלא שהיא תמיד "בעד" האמת. חשוב אפוא שחוקרי המשטרה יקפידו על ביצועה של חקירה אובייקטיבית בכל היבטיה.

164. בנוסף, כפי שחשוב הוא, במסגרת הליך בבית המשפט, להקפיד על מראית פני הצדק, כך חשוב הוא, במסגרת חקירה במשטרה, להקפיד על מראית פני החקירה. גם כאשר ניצב בפני חוקר משטרה מתלונן שעל פני הדברים עניינו ראוי לאהדה, על החוקר לזכור כי הוא אינו בבחינת חוקר-מטעם. תלונה עשויה להיות כוזבת, כולה או חלקה, ועצם הגשתה למשטרה איננה מוכיחה את מהימנותה. כידוע, המחוקק אף מצא מקום ליחד עבירה ספציפית למעשה של מסירת תלונה כוזבת למשטרה (ר' בהוראות סעיף 243 לחוק העונשין).

165. ודוק: אין כל פסול בטיפול מסור, מקצועי ונמרץ בחקירת תלונה שהוגשה אודות עבירה, ולמעשה בדיוק ההיפך הוא הנכון: כאמור, אחד מתפקידיה של המשטרה הוא לחקור עבירות ועליה להקדיש לכך את כל האמצעים והיכולות שברשותה. בנוסף, אין להסיק מהדברים הנ"ל כי על חוקר משטרה לקבל כל תלונה המוגשת לפניו עם קב של חומטין. גם כאן בדיוק ההיפך הוא הנכון: כל רשות שלטונית – והמשטרה בכלל זה – צריכה להתייחס לאזרח הפונה אליה כאל דובר אמת, ובהיעדר אינדיקציה לסתור זו צריכה להיות נקודת המוצא של הרשות.

יחד עם זאת, חוקר משטרה לעולם צריך לשמור על ריחוק מקצועי הולם – גם ממתלוננים – ולעולם צריך להיות נכון לאפשרות שההתפתחויות בחקירה יובילו אותו למסקנות שונות לחלוטין מאלה שנראו כצפויות בתחילת החקירה. לכן – במיוחד במקרה כבענייננו, שבו מעצם הסיטואציה נדרשה היחידה החוקרת ללוות את אנשי החברה לאורך זמן – קיימת חשיבות רבה בשמירת ריחוק מקצועי הולם בין החוקרים לבין המתלוננים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

166. במקרה דנא דומה כי לא תמיד הקפיד צוות החקירה על ריחוק נדרש זה, כך שלעיתים נוצר רושם של פמיליאריות-יתר בין החוקרים לבין אנשי החברה, פמיליאריות שכמובן אינה במקומה. הדברים באו לידי ביטוי כבר בתחילת הדרך, בגביית התלונה במעין-חברותא בה נכחו הן המנכ"ל והן הבעלים, וגם בהמשך הדרך, בעבודה צמודה-מדי של השוטרים עם המנכ"ל. יודגש, כי בעניין זה מלוא האחריות היא על השוטרים ולא על אנשי החברה, שכן אלו האחרונים פעלו בהתאם להנחיות שקיבלו מהמשטרה, וכפי שגם קבעתי לעיל בתום לב, ועניינה של ההערה האמורה הוא בהתנהלות היחידה החוקרת.

167. נוכח העובדה שבסופו של יום לא נגרם לנאשם כל נזק, ובפרט כאשר עיקרי העובדות המהותיות אף אינם שנויים עוד במחלוקת, פשיטא כי מדובר בפגם התנהלותי שרב המרחק בינו לבין גיבושה של "הגנה מן הצדק".

יחד עם זאת, מן הראוי הוא שהיחידה החוקרת תסיק את המסקנות המתבקשות בעניין זה.

(2) טענות ההגנה בעניין חקירה לא הוגנת של הנאשם תוך פגיעה בזכויותיו :

168. במישור זה טענות ההגנה משתרעות הן על תקופה החקירה הסמויה, בטרם הגיע הנאשם ארצה, והן על תקופת החקירה הגלויה, אשר התנהלה לאחר מעצרו של הנאשם בסמוך להגעתו למעבר הגבול.

169. באשר לחקירה הסמויה הלין ב"כ הנאשם על הכשלת הנאשם והדחתו, במסגרת המשא ומתן המדומה שערך עמו רפ"ק קסיאל בעת שהתייצג כמנכ"ל החברה. ואולם, לטענה זו אין בסיס, שכן בענייננו כלל לא מדובר במצב דברים של "סוכן מדיח". כזכור, רפ"ק קסיאל נכנס לתמונה רק לאחר ביצוע עבירת הסחיטה, דהיינו: לאחר שהנאשם סחט הן את המתלונן והן את החברה, כאשר המשא ומתן שניהל עמו רפ"ק קסיאל היה בעניין ניסיונו של הנאשם להשלים את מהלך הסחיטה ולקבל לידי את תמורתה.

170. במהלך המשא ומתן שניהל עם הנאשם ניסה רפ"ק קסיאל למצוא קצה חוט שיוביל לחשיפת זהותו של הסוחט ולאתורו. רפ"ק קסיאל לא הדיח אפוא את הנאשם לביצועה של עבירה פלילית כלשהי, אלא ביצע, בהקשר זה, חקירה לגיטימית, ראויה ומקצועית בהחלט, במגמה לחשוף את זהות המבצע וללכוד אותו. העובדה שחקירה זו הצליחה, ויחידת הסייבר הצליחה לחשוף את זהותו של הנאשם ואף לעצור אותו, בוודאי שאינה בגדר "כשל חקירתי", ואין בה כדי לבסס הגנה כלשהי לנאשם.

171. באשר לחקירה הגלויה מתח ב"כ הנאשם ביקורת על התנהלותו של רפ"ק נתיב בגין פגיעה-נטענת בזכות ההיוועצות של הנאשם. בהקשר זה כיוון הסניגור את עיקר חיצו ליום 3.11.14,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

הדרמטי כהגדרתו, שבו נערך העימות בין הנאשם לבין מר לפבר, עימות שלאחריו הודה הנאשם בעיקר המיוחס לו בפרשת הסחיטה (לסקירת פעולות החקירה שנערכו באותו היום, כמו גם לטעמיו של רפ"ק נתיב בסירובו לאפשר היוועצות במהלך העימות, ר' בפסקאות 60 עד 62 דלעיל. לטיעוני הסניגור, בסיכומיו בעל-פה, ר' בפרוטוקול, עמ' 222 שורה 28 ואילך).

172. אין כל ספק כי זכות ההיוועצות – דהיינו: זכותו של חשוד בדבר עבירה להיפגש עם עורך-דין ולהיוועץ בו – היא בגדר זכות יסוד מרכזית, והיא הוכרה ככזו במשפטנו עוד מימים ימימה. מדובר בזכות שיש לה נפקויות והשלכות מהותיות הן במישור החקירתי והן במישור הלבר-חקירתי, והלכה למעשה יש בה אף כדי לסייע, בסופו של דבר, בבירור האמת (לדיון תוך הפנייה לאסמכתאות ר' מ"י 13-05-56010 **מדינת ישראל נ' פיתו** (2013), בפסקה 16 ואילך להחלטה).

ואולם, "ככל זכות אף זכות ההיוועצות הינה בעלת תחומים מוגבלים ומוגדרים. זכות ההיוועצות נועדה כאמור להעמיד חשוד על הזכויות הקיימות לו לפי דין הן במישור החקירתי והן במישור הלבר חקירתי. יחד עם זאת, פשיטא כי זכות ההיוועצות אינה זכות-כביכול לשיבוש מהלכי החקירה או אף לניסיון להשהות או לעכב את ביצועה" (שם, בפסקה 28 להחלטה. ההדגשה הוספה).

173. במקרה דנא, כפי שתואר במסגרת הדיון העובדתי בהכרעת דין זו, הנאשם נפגש לא אחת עם עורך-דינו ונועץ עמו. בנוסף, ראוי לאזכר כאן את התנהלותו של הנאשם בהיבט זה במהלך חקירתו האחרונה ביום רביעי, 5.11.14. בתחילת חקירה זו ביקש הנאשם להיוועץ עם עורך דינו ואמנם ניתן לו לשוחח עמו טלפונית. והנה, משביקשו החוקרים לשאול את הנאשם שאלות, הוא טען בפניהם שאין ביכולתו להשיב עד שייפגש פנים אל פנים עם עורך דינו, התנהלות שיש בה לכאורה ניסיון מסוים להשהות או לעכב את ביצוע החקירה (לסקירת התפתחות החקירה הנ"ל ר' בפסקאות 95-96 דלעיל).

174. כך גם באשר ליום ה"דרמטי", יום שני 3.11.14. כזכור, כבר במוצאי שבת, 1.11.14, התייעץ הנאשם עם עו"ד, כאשר הובא להארכת תקופת מעצרו בבית משפט השלום בראשון-לציון. בנוסף, ביום ראשון 2.11.14, בו לא נחקר הנאשם כלל, הוא נפגש עם עורך-דינו ונועץ בו. לאחר מכן, ביום שני, 3.11.14, נלקח הנאשם לעימות עם מר לפבר. בתחילת העימות ביקש הנאשם להיוועץ שוב בעורך-דינו, אך רפ"ק נתיב לא מצא מקום לעכב את ביצוע העימות והחקירה לצורכי היוועצות, בנסיבות שאותן הסביר בעדותו.

לא ניתן לומר שמדובר שהתנהלותו זו של רפ"ק נתיב היתה בלתי סבירה על פניה, ובוודאי שלא ניתן לומר כי זכות ההיוועצות של הנאשם נשללה ממנו באופן המבסס הגנה מן הצדק. המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, כי לא התגבשה לנאשם, בענייניו, הגנה מן הצדק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-11-19578 מדינת ישראל נ' פלוני

ה. סוף דבר:

175. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מחליט כדלקמן:

אישום 1:

אני מזכה את הנאשם מהעבירות של עריכת נגיף מחשב והעברת נגיף מחשב למחשב של אחר, לפי הוראות סעיף 6(א) וסעיף 6(ב) לחוק המחשבים, ומרשיע את הנאשם בעבירה של חדירה לחומר מחשב, כדי לעבור עבירה אחרת, לפי הוראות סעיף 5 לחוק המחשבים, וכן בעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי הוראות סעיף 5 בצירוף סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות.

אישום 2:

אני מזכה את הנאשם מהעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי הוראות סעיף 499 לחוק העונשין, ומרשיע את הנאשם בשתי עבירות של סחיטה באיומים לפי הוראות סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

אישום 3:

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של פרסום והצגת תועבה שבה דמותו של קטין, לפי הוראות סעיף 214(ב) יחד עם סעיף 15 לחוק העונשין.

ב"כ המאשימה תעביר את הערות בית המשפט בקשר להתנהלות החקירה למפקד יחידת הסייבר, לצורך הסקת מסקנות לגבי ניהול חקירות דומות בעתיד.

ניתנה היום, יום רביעי ח' אדר א' תשע"ו, 17 פברואר 2016, במעמד הצדדים.
פורסמה היום, יום ראשון י' אדר ב' תשע"ו, 20 מרץ 2016, בהיעדר הצדדים.

ד"ר שאול אבינור, שופט